

Блаженият

(сценарий)

Автори:

Емил Андреев, Боряна Дукова

Щурци ще пеят, звезди ще греят,
човек ще се взира в Дунава...

Боби

Тийзър

Надпис:

10 януари 1944 г.,
около 12 часа по обед,
София, България

1. ИНТ. КАБИНА НА САМОЛЕТ – ДЕН

ПЪРВА ПОЯВА НА ДЖОУЗЕФ КЕЛЪР

Кок-пит на самолет *В-17 Летяща крепост*. Виждаме лицето на пилота: първо – в профил, след това – в анфас. Това е ДЖОУЗЕФ КЕЛЪР. Прилича на актьора Кларк Гейбъл, който по-късно ще видим заедно с Боби и Катя на плакат за филма *Летец-изпитател* (*Test Pilot*). Джоузеф има същите мустачки. Чуваме шума на двигателя и накъсани радио-съобщения...

2. ЕКСТ. СОФИЯ/ОБЩ ПЛАН – ДЕН

СОФИЯ ПРЕДИ БОМБАРДИРОВКАТА

Под самолета се показва град. Общият изглед на града за миг се уголемява и попадаме в неговия център. Разпознаваме София – Народния театър, после къщата на Иван Вазов и сградата срещу нея с надпис: *Земеделческа банка*.

3. ИНТ. ЗЕМЕДЕЛЧЕСКА БАНКА – ДЕН

ПЪРВА ПОЯВА НА БОБИ

Вътре в банката виждаме мъж. Това е БОРИСЛАВ АЛЕКСОВ (БОБИ). Той чака пред едно от гишетата. Касиерката зад стъклото брои пари. Лицето на Боби е кротко.

4. ИНТ. КАБИНА НА САМОЛЕТ – ДЕН

ДЖОУЗЕФ ПУСКА БОМБИТЕ

Обратно в кок-пита на самолета. Бученето расте. Лицето на пилота е напрегнато, мустачките нервно помръдват, очите му се разширяват, накрая чуваме неговия глас: „Yeah, baby!“. После той натиска копчето за пускане на бомби. Виждаме ги как политат към земята.

5. ЕКСТ. УЛИЦА „РАКОВСКА“/СОФИЯ – ДЕН

МИГОВЕ ПРЕДИ ДА ПАДНАТ БОМБИТЕ

Часовникът на банката сочи 12 и 30 ч. по обед. Изведнъж се чува вой на сирени – тревога за въздушна атака. По ул. „Раковска“, тичат хора, чуват се викове, настава истинска суматоха.

6. ИНТ. ЗЕМЕДЕЛЧЕСКА БАНКА – ДЕН

ПОРАЖЕНИЯ В БАНКАТА

В банката всички гледат тревожно. Миг по-късно се усеща зловещ разтърсващ удар. От детонацията падат хора, мазилка, всякакви парчета. Разхвърчават се бланки и банкноти, оцелелите бягат панически с викове и крясъци. Мъжът пред гишето полита на земята и пада, но не се разбира дали е убит или е само в безсъзнание. Няколко банкноти „кацат“ върху тялото му.

7. ЕКСТ. ПОЛЕ – ДЕН

БЯЛО ЗАСНЕЖЕНО ПОЛЕ

Самолетът продължава да лети. В далечината отекват гърмежи и тътен от бомби. Пилотът поглежда навън. Вижда се заснежено равно поле. Пред очите ни остава белотата на снега, която ни „връхлита“ все по-близо и по-близо.

FADE TO WHITE

8. ИНТ. БОЛНИЧНА СТАЯ – ДЕН

БОБИ СЕ ВРЪЩА В МИНАЛОТО

Белотата от снежното поле преминава в белота на болнична стая. Отдалечаваме се, фокусираме и виждаме легло. На него лежи Боби – мъжът от банката, върху който паднаха банкнотите. Той е в кома и с превръзка на главата. Край леглото са двама доктори и цивилен мъж. (Това са Д-Р КОНОВ, СТАРШИ, Д-Р КОНОВ, МЛАДШИ и ПЕТКО.) Виждаме лицата им последователно. Те гледат с тревога към болния, чиито затворени очи леко потрепват, сякаш всеки миг ще се отворят. Двамата доктори се споглеждат. Петко оставя на нощното шкафче книга. Приближаваме се към нея, прочитаем заглавието – „Библия“, и потъваме в чернотата на корицата. Погледът ни бавно се разтваря в черния цвят на книгата.

FADE TO BLACK

Бележка: Първите 8 сцени може да са в черно-бяло, след което разказът започва в цвят.

Боби Блажения

Акт I

Надпис: 1931 г.

9. ЕКСТ. КОРАБ – ДЕН

БЛАГОЙ СЛИЗА ОТ КОРАБА

Докато текат надписите, виждаме от плуващ кораб крайбрежието на Дунава – тополи, върби, пясък, тиня... Бавно пътуваме по течението и влизаме в град, който се вижда в далечината. Спираме, слизаем от кораба заедно с 40-годишен мъж, БЛАГОЙ, бащата на Боби. Благой бута ново колело *MIFA*.

10. ЕКСТ. ПРИСТАН/УЛИЦА – ДЕН

БОБИ ПОЛУЧАВА ПОДАРЪК КОЛЕЛО

35-годишна жена, майката РАЙНА, и 12-годишният Боби са сред посрещачите. Щом вижда баща си, момчето се пуска от ръката на майката и понечва да се втурне към него. Майката го задържа. Бащата идва при тях.

БЛАГОЙ

За теб е, Боби!

Боби гледа колелото. Загубил е ума и дума. Благой и Райна срещат щастливи погледи. Боби сияе от радост и гали колелото. Бащата разрошва косата на сина си, който го прегръща през кръста и опира глава в корема му в знак на благодарност.

11. ЕКСТ. ЦЕНТЪР НА ГРАДА – ДЕН

АЛЕКСОВИ СА ПРЕД АПТЕКАТА

Тримата вече са в центъра на града, пред красива сецесионна сграда, в чийто приземен етаж има магазин с надпис: Аптека Алексови. Спират и влизат вътре. Пръв е Боби. Райна и бащата остават за малко навън. Мъжът подпира колелото до вратата. Накрая влизат и те.

12. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

БОБИ СРЕЩА КАТЯ

Вътре, зад гишето, стои ПЕТКО (мъжът от болничната стая). Той е 40-годишен, облечен е в бели дрехи и чете рецепта. От външната страна пред него са 35-годишна жена и 11-годишно момиче. Това е КАТЯ (ЕКАТЕРИНА). Мъжът подава лекарствата на жената.

ПЕТКО

Това – на всеки шест часа, а с другото – гаргара сутрин и вечер.

МАЙКАТА НА КАТЯ

Дано мъж ми се оправи! Цял ден пеш вървим!

Малката Катя се отделя от майка си и тръгва към бюста на Асклепий, който изпъква от лавица със стари аптекарски съдове.

КАТЯ

Как блести само!

Момичето протяга ръка към бюста.

МАЙКАТА

Катя, не пипай нищо!

Влиза Боби и радостен извиква.

БОБИ

Чичо Петко, имам ново колело!

Изведнъж осъзнава, че в аптеката има и други хора. Погледът му среща този на Екатерина, замръзнала до красивия бюст. Двамата се гледат. Екатерина се усмихва. Боби не сваля очи от Катя. Забелязва на дясната ѝ буза родилно петно с формата на маслина.

КАТЯ

Много е хубаво у вас!

В този момент в аптеката влизат Райна и Благой. Боби, смутен, отива зад гишето, без да продума.

МАЙКАТА

Кате, кажи довиждане!

Катя изпълнява, майката също казва: „Довиждане“. Райна и Благой кимват с глави. Двете излизат. Боби не сваля очи от тях.

13. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

БОБИ РАЗБИРА, ЧЕ С МАЙКА МУ СЕ СЛУЧВА НЕЩО ЛОШО

Боби разпалено започва да разказва на чичо Петко.

БОБИ

Чичо Петко, колелото е *MIFA*!

Чичо Петко го слуша и гледа към родителите му с почитание, особено към бащата. Тримата възрастни се усмихват на превъзбуденото момче. Изведнъж Райна получава пристъп на кашлица, но го сподавя.

БЛАГОЙ

(към жена си)

Райна, прибирай се! Сложи чай. Идваме.

Райна се усмихва мило на загрижеността на мъжа си и излиза. Благой я изпраща с тревожен поглед и се обръща към Петко.

БЛАГОЙ

Така ли беше и докато ме нямаше?

ПЕТКО

Че и по-лошо.

БОБИ

Какво е лошо, бе, татко?

Боби гледа тревожно баща си с питащи очи. Благой слага ръка на рамото му и го подканва да тръгват, без да му отговори. Обръща се към Петко.

БЛАГОЙ

Петко, след малко ще те сменя.

Двамата излизат.

14. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ХОЛ – ДЕН

БОБИ СВИРИ НА ПИАНО

Хол с матово-остъклен портал. Обстановката вътре е видимо богата. Боби свири на пиано безупречно и със затворени очи *Соната в Ла мажор, D. 664 (Op. 120)* от Шуберт.

CUT TO:

15. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ПРЕД ХОЛА – ДЕН

БЛАГОЙ ГОВОРИ С РАЙНА ЗА ЗДРАВЕТО Ѐ

Райна и Благой са пред портала на хола, откъдето се чуват звуците на сонатата. Райна е опиянена от свиренето на сина си.

РАЙНА

Сякаш говори с музиката!

БЛАГОЙ

(иронично)

А вечер говори със стария гардероб в
стаята. Денем тича подир всяка
пеперуда...

(сериозно)

Райна, трябва да се погрижим за
здравето ти! Ще повикам доктор Конов...

РАЙНА

Нищо ми няма! Настинала съм.

Двамата мълчат. Благой слага ръце на раменете ѝ. Гледа я в
очите, но Райна избягва погледа му.

CUT TO:

16. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ХОЛ – ДЕН

БОБИ СЕ ЗАСЛУШВА В РАЗГОВОРА МЕЖДУ МАЙКА МУ И БАЩА МУ

Боби спира да свири, затваря пианото и тръгва към порталната
врата. На метър от нея вижда силуетите на майка си и баща си.
Спира и се заслушва в разговора им.

CUT TO:

17. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ПРЕД ХОЛА – ДЕН

БЛАГОЙ ГОВОРИ С РАЙНА – ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Благой и Райна още са пред хола. Мъжът говори със загриженост.
И двамата не забелязват Боби, който е от другата страна на
вратата.

БЛАГОЙ

Скъпа, не се инати! Може да се окаже
по-лошо...

РАЙНА

Туберкулоза? Не кашлям кръв!

БЛАГОЙ

Само това оставаше!...

В този момент вратата се отваря и Боби застава срещу тях.
Двамата са изненадани, но разбират, че Боби ги е чул. Той
мълчаливо минава между тях и бавно тръгва да излиза.

РАЙНА

Къде?

БОБИ

(без да се обръща към тях)

Ще ида с новото колело до Дунава.

Двамата родители се споглеждат тревожно.

18. ЕКСТ. БРЯГ НА ДУНАВА/БРЯСТ – ДЕН

ДЕТСКИЯТ ХРАМ НА БОБИ

Боби кара колелото покрай реката. Накрая спира до огромен стар бряст (видът дърво е условен), подпира на него колелото и се покатерва сред клоните му. В тях е скована примитивна къщурка. Момчето стига малката ѝ врата, сяда с гръб към нея и поглежда към небето. Дълго рее поглед в облаците над него, после се обръща и влиза в къщурката.

Вътре, по стените, са накацали множество пеперуди. Сред тях на централно място е огромна нощна пеперуда. Боби застава срещу нея, вдига молитвено ръце и шепне със затворени очи.

БОБИ

Моля те! Нека мама оздравее!

Отваря очи, докосва с пръсти пеперудата, тя потрепва с криле и литва. След нея всички пеперуди я последват и стаичката се изпълва с летящи пеперуди. Боби седи замаян сред тях. Чува се музиката на Шуберт.

Когато излиза от къщурката, навън вече се чуват гръмотевици и рухва пороен дъжд.

Боби слиза от дървото, яхва колелото и подкарва бързо в дъжда към къщи. В главата му отеква сонатата на Шуберт.

19. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ВЕСТИБЮЛ ПРЕД ВЪНШНАТА ВРАТА – ДЕН

РАЙНА И ПЕТКО ГОВОРЯТ ЗА МИНАЛОТО ИМ. БОБИ СЕ ВРЪЩА ОТ ДУНАВА

Райна и Петко са във вестибюла пред входа. Райна е разтревожена.

РАЙНА

На моменти се плаша. Толкова е особен
и затворен. Боби е всичко за нас...

ЧИЧО ПЕТКО

Боби е всичко и за мен. Просто е по-
умен за годините си! И талантлив...

РАЙНА

И ти можеше да имаш деца. Защо не се
ожени, Петко?

ПЕТКО

Знаеш защо, Райна...

РАЙНА

(мълчи, гледа го, после казва)

Забрави миналото! И запомни: вече съм
госпожа Алексова.

В този момент влиза Боби. Целият е вир вода! Райна избухва,
разтревожена.

РАЙНА

Къде беше в този дъжд!

БОБИ

Казах ти – на Дунава!

РАЙНА

Какво правиш там толкова време, умът
ми не го побира! Сам-самичък.

БОБИ

Не съм сам.

РАЙНА

А с кого беше?

Боби мълчи.

РАЙНА

(поглежда мокрите му дрехи и се прокашля)

Хайде, преоблечи се бързо, после ще говорим.

БОБИ

Може ли после да отида при татко в аптеката?

РАЙНА

Баща ти работи.

БОБИ

Няма да му преча.

РАЙНА

(неохотно)

Добре, побързай! Преоблечи се най-после.

Боби влиза в къщата. Останали насаме Райна и Петко се споглеждат. В погледа на Петко се чете мъка.

РАЙНА

Всичко свърши, скъпи! Послушай ме и помисли за себе си.

ПЕТКО

Знаеш, че няма да мога.

Райна бързо го изоставя.

20. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

БЛАГОЙ ПИТА БОБИ КАКВО ЧЕТЕ. ВЗИМА ПИСМО ОТ НОВКОВ

Благой и Боби са в аптеката. Боби чете.

БЛАГОЙ

Какво четеш?

БОБИ

Tales from Shakespeare

By Charles and Mary Lamb

БЛАГОЙ

Всичко ли разбираш?

БОБИ

Да.

БЛАГОЙ

Значи харесваш английския?

БОБИ

Ами, да, но по обичам да свиря.

БЛАГОЙ

Днес какво свиреше?

БОБИ

Соната от Шуберт...

В аптеката влиза клиент.

БЛАГОЙ

Г-н Новков!

НОВКОВ

Здравейте, г-н Алексов!

БОБИ

Добър ден!

(поздравява и пак се зачита).

НОВКОВ

Разбрах, че ще пътувате.

БЛАГОЙ

Ще ходя в София – наследствени дела...
Но Петко ще е тук.

НОВКОВ

Ще предадете ли едно писмо на сестра
ми? Тя живее в центъра, на бул.
„Клементина“...

При споменаването на булеварда Боби се обръща към мъжете и се втренчва в писмото, което Новков показва на аптекаря.

БЛАГОЙ

Разбира се.

Благой поема писмото.

БОБИ

(извиква)

Не!

БЛАГОЙ

Какво има, Боби?

Боби не отговаря. Има видение.

21. ЕКСТ. СОФИЯ/БУЛ. КЛЕМЕНТИНА – ДЕН

ВИДЕНИЕТО НА БОБИ ЗА СМЪРТТА НА БАЩА МУ

Боби вижда смъртта на баща си Благой на бул. „Клементина“ (днес „Стамболийски“) в София. Откъслечни образи на трамвай, който блъска бащата.

22. ИНТ. СТАЯ НА БОБИ/ЛЕГЛО – НОЩ

БОБИ МОЛИ МАЙКА СИ БАЩА МУ ДА НЕ ХОДИ В СОФИЯ

Боби е в леглото си и говори сърдито на майка си, която е седнала до него. Тя се опитва да го успокои.

БОБИ

Не искам татко да ходи на тая
Клементина с трамваите. Не искам, не
искам!

РАЙНА

Трамваите са добри. Не са страшни.
Вдигат толкова шум, че всички се пазят
от тях.

(Държи си гърдите и сподавя кашлицата си).

БОБИ

Не, не, не искам!

РАЙНА

Ще заспиш. И ще забравиш. И на никого
нищо лошо няма да се случи.

23. ИНТ. ЦЪРКВА – ДЕН

ОПЕЛОТО НА БЛАГОЙ

Виждаме мъртвото лице на Благой в ковчега. До него стоят Боби и майка му. Роднини и близки минават да изкажат своите съболезнования на Райна и Боби. Петко гледа самотен и тъжен встрани от хората.

24. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ХОЛ – ДЕН

БОБИ ОБЕЩАВА ДА СТАНЕ АПТЕКАР КАТО БАЩА СИ

Райна оглежда дали всичко е наред за гостите, които ще дойдат след погребението у дома им. Боби седи пред пианото.

РАЙНА

Днес няма да свириш!

БОБИ

Само си седя.

РАЙНА

Няма да свириш до четиридестте...

И край с тия видения! Разбра ли?!

БОБИ

Разбрах.

РАЙНА

(сяда на дивана и вика сина си)

Ела!... И още нещо.

(Боби сяда послушно до нея).

Баща ти го няма... Петко остава сам.
Знам, че обичаш пианото, книжките... и

да стоиш по дърветата при реката. Но
това свърши, Боби! Закълни ми се, че
ще поемеш аптеката.

БОБИ

Заклевам се, мамо!

(Прегръща я. Райна кашля дълбоко)

И вълшебно лекарство ще намеря!

РАЙНА

(усмихва се като на малко дете)

Достатъчно е да станеш като баща си...
аптека... добър аптекар.

Първите поканени на панахидата идват.

Край на акт I

Акт II

Надпис: 1939 г.

25. ИНТ. СТАЯ НА РАЙНА – ДЕН

РАЙНА ВЪЗНАМЕРЯВА ДА ОТИДЕ В ИСКРЕЦ

Боби е при майка си, която е полегнала. Сяда до нея на леглото
и взима ръката ѝ. Двамата дълго си говорят с очи.

РАЙНА

Ще полежа месец-два в Искрец и ще се
върна. Искам да се порадвам на моя
студент.

БОБИ

Още преди да завърша ще намеря
лекарството.

РАЙНА

Да, да, вълшебното лекарство, което
бленуваш от малък... (Погалва го по
косата).

Боби става и крачи нервно из стаята. Накрая се спира и казва.

БОБИ

Това не е блян, мамо!

26. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/БИБЛИОТЕКА – НОЩ

БОБИ РАЗРАБОТВА ЛЕКАРСТВОТО

Боби отива в библиотеката и събира няколко книги за билкарство
и фармация на български и немски език, френски – каквото
намери. Боби чете. Търка очи. После пак се вглъбява в книгите.

БОБИ

(говори на себе си)

Хлебна сода... дестилирана вода...
билките и... по метода на
трансмутацията и сублимацията се
получава вещество ... универсално
средство...

Води записки в дневник.

Зазорява се. Петко чука на вратата, Боби, записан в записките
и четенето, не му отговаря. Чичо Петко отваря вратата.

ПЕТКО

Боби, трета нощ не спиш. Не може така!

БОБИ

Нямам време, чичо Петко, знаеш.

27. ЕКСТ. УЛИЦА ПРЕЗ АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

КАТЯ ТЪРСИ БОБИ

Красива млада жена върви по улицата. Спира пред витрината на аптеката и се заглежда вътре с търсец поглед.

CUT TO:

28. ИНТ. АПТЕКА – ДЕН

БОБИ ВИЖДА КАТЯ

Боби работи зад щанда. Вдига глава и съзира младата жена зад витрината. Отива към нея. Спира се отвътре и я гледа учуден. В този момент жената започва да си оправя косата, все едно се оглежда. Прави се, че не го вижда. Боби забелязва петното на дясната ѝ буза.

FLASH BACK: Кадри от първата среща на Боби с Катя.

Двамата срещат погледите си. Разпознават се. Тя игриво посочва с пръст зад него. Боби се обръща. Оглежда се, вижда бюста на Асклепий. Когато отново връща поглед към витрината, Катя вече я няма.

29. ЕКСТ. САНАТОРИУМ В ИСКРЕЦ/ДВОР – ДЕН

РАЙНА МОЛИ ПЕТКО ДА СЕ ГРИЖИ ЗА БОБИ

Виждаме фасадата на санаториума в Искрец. Петко и Райна се разхождат в двора на санаториума.

РАЙНА

Благодаря ти, че дойде! Справяте ли се с Боби?

ПЕТКО

Да... Изглеждаш по-добре.

РАЙНА

(едва си поема дъх, за да говори)

Знам, че съм обречена, но...

ПЕТКО

Не говори така!

РАЙНА

Обещай ми нещо...

Райна не довършва, тъй като получава пристъп.

ПЕТКО

Няма да оставя Боби, знаеш го! И теб няма да оставя!

Райна го поглежда с тъжен поглед. Той хваща ръцете й.

ПЕТКО

Райна, винаги съм те обичал...

РАЙНА

Не ни било писано... Ти ще си грижиш за Боби! Ти! Страх ме е за него... С това лекарство...

Петко въздъхва и кима с глава. Очите му се натъжават. Понечва да я прегърне и целуне, но Райна го отблъсква.

РАЙНА

Върви, върви! Аз ще се оправя.

30. ИНТ. САНАТОРИУМ/СТАЯ – ДЕН

БОБИ ОБЕЩАВА, ЧЕ ЩЕ СПАСИ МАЙКА СИ

Боби е при майка си. Поглежда шкафчето, на което има порция с храна, която не е докосната.

БОБИ

Пак не си яла!

РАЙНА

Нищо не правя, откъде апетит?

БОБИ

Обещай ми, че ще се храниш.

РАЙНА

Обещавам. (Гледа го с нежност и почуда)
Отслабнал си... Остава и ти да се поболееш.

БОБИ

Добре съм. Правя проби в лабораторията
вкъщи и мисля, че открих лека!

РАЙНА

Цял свят го търси тоя лек и нищо не са
открили.

БОБИ

Само още няколко опита ми остават. Ще
те спася, мамо!

РАЙНА

(кашля в кърпичка и скрива кръвта)

Ти само опити ли правиш, сине? Не
излизаш ли с колеги, с някое момиче?

БОБИ

Искаш ли да ти разкажа какви съставки
съм смесил? Ще лекувам не само
туберкулоза... Ще бъде елексир на
безсмъртието!

Райна го гледа загрижена, синът ѝ има налудничав вид. В стаята
влиза главният лекар Д-Р СТОЯНОВ, лекуващият на Райна. Боби
скача.

БОБИ

Д-р Стоянов, може ли да поговорим?
Важно е!

31.ЕКСТ. САНАТОРИУМ/ДВОР – ДЕН

БОБИ НАСТОЯВА ДА ИЗПРОБВАТ ЛЕКАРСТВОТО МУ

БОБИ

Д-р Стоянов, майка ми става все по-зле.
Работя върху лекарство, което ще ѝ
помогне.

Д-Р СТОЯНОВ

Така ли? Не сте ли студент в първи
курс?

БОБИ

Открих комбинация, която убива
бактериите. Само трябва да я
изпробваме.

Д-Р СТОЯНОВ

На пациентите в санаториума?!

БОБИ

Да. Рискът е минимален.

Д-Р СТОЯНОВ

Съжалявам! Това са хора, а не опитни
мишки.

БОБИ

Изслушайте ме, моля ви!

Д-Р СТОЯНОВ

Ходете на лекциите си, млади момко,
учете и идвайте да виждате майка си!
Ще е най-добре за всички ни.

Докторът тръгва и дава знак, че с Боби трябва да се разделят.
Боби го поглежда с гняв и отчаяние, но не отвърща нищо.

32. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – НОЩ

БОБИ ПРАВИ ПОЖАР

Боби работи. Счупва колба. Прибира счупеното и започва нов
опит с нова колба. Заспива на масата. Дрехата му се запалва от
спиртната лампа. Събужда се внезапно и в паниката започва да
се съблича. Разбутва всичко около себе си. Трошат се епруветки
и колби. Изливат се всякакви примеси. Настъпва хаос, но Боби
все пак успява да изгаси огъня. Ядосан, той излиза навън.

33. ЕКСТ. КРАЙ БРЕГА НА ДУНАВА/БРЯСТ – ДЕН

БОБИ И КАТЯ СЕ СРЕЩАТ КРАЙ ДУНАВА

Боби кара колелото край Дунава. Стига до дървото с къщичката от детството му. Тя вече е порутена. Останали са само дъски от нея. Гледа я с тъга. Подпира колелото на дървото и тръгва към реката. Застава до самата вода, гледа към отсрещния бряг и шепти с болка.

БОБИ

Какво да сторя? Как да спася мама?

Катя се появява зад него, без той да я забележи.

КАТЯ

Здравей!

Боби се обръща изненадан и среща усмихнатите очи на Катя.

КАТЯ

Зарязал си аптеката...

БОБИ

За малко само.

КАТЯ

Искаш ли да се поразходим?

БОБИ

Сега не мога.

КАТЯ

Товава утре?

БОБИ

Утре пътувам за София...

КАТЯ

А-ха! Е... А това колело твое ли е?

Боби кимва.

КАТЯ

(игриво)

Тогава ще ме закараш ли до града?

Двамата отиват до колелото. Тя се качва на рамката и потеглят. Виждаме лицата им, докато Боби върти педалите. Катя леко премества дясната си ръка и я слага върху неговата.

34. ИНТ. ВЛАК/КУПЕ – ДЕН

БОБИ И КАТЯ СЕ СБЛИЖАВАТ

Боби е сам в купето. Влакът е още на гарата. Вратата на купето се отваря и вътре влиза Катя.

КАТЯ

Добър ден!

Боби я гледа смаян.

КАТЯ

И аз съм за София.

Катя се усмихва игриво. Боби е изненадан, но все пак става и ѝ помага да сложи багажа си. Боби и Катя се настаняват. Влакът потегля.

КАТЯ

Ти на изпити, пък – аз да видя леля.

БОБИ

(леко озадачен)

Как разбра, че имам сесия?

КАТЯ

Алексови сте в устата на хората, не ли?

БОБИ

Че защо?

КАТЯ

Богати сте затова...

Катя се смее и гледа Боби. Той също се усмихва. Смутен е, но и му е приятно. Накрая отмества очи и поглежда навън. Става да отвори прозореца. Катя застава до него. Реката е пред тях.

КАТЯ

(гледа навън)

Помниш ли вчера?

Боби мълчи. Тя извърта глава към него.

КАТЯ

Водата, вятърът и ти...

Боби кимва.

КАТЯ

(през смях)

Вярно е, че си ужасно свит, както те одумват.

Влакът прави рязка маневра. Двамата залитат и падат на страната на Катя. Боби е почти върху нея. Блузата ѝ се е отворила и той вижда част от нежната кожа на гърдата ѝ. Стои, гледа и не помръдва. След секунда идва на себе си.

БОБИ

(смутено)

Извинявай, аз...

Боби понечва да стане и да седне срещу нея, както са били преди да се надигнат и застанат до прозореца. Катя го хваща за ръката и го задържа.

КАТЯ

Остани!

Боби сяда до нея, възпитано, на благоприлично разстояние. Влакът навлиза в тунел. Когато излиза, все едно е минало известно време, Боби и Катя разговарят като близки.

КАТЯ

Значи едните ти дядовци направили пари от фесове, а другите от жито, така ли?

БОБИ

Горе-долу...

КАТЯ

Добра мая имаш...

БОБИ

А ти?

КАТЯ

(въздъхва)

Нашата е друга. Станах келнерка в хотел „Солун“. Знаеш ли го?

БОБИ

Да.

КАТЯ

Каня те да дойдеш, като се приберем.

Боби я слуша със светнало лице. Изведнъж сянка преминава над него. Има видение... Чува гърмежи, вижда войници, оръдия, избухващи снаряди, самолети.

КАТЯ

Какво ти става?

БОБИ

Нищо, нищо... Уморен съм. Майка ми е болна, не спя по цели нощи.

КАТЯ

Разкажи ми за нея...

35. ЕКСТ. СОФИЯ/БЕДНА УЛИЧКА КРАЙ ГАРАТА – ДЕН

КАТЯ СЕ ОПИТВА ДА ПРЕЛЪСТИ БОБИ

Боби и Катя са пред схлупена къща с дървена ограда.

КАТЯ

Къщата на леля. Искаш ли да влезеш за малко?

БОБИ

Късно е.

Тя се накланя към лицето му в очакване да я целуне, но Боби не се усеща. Тогава тя го страбчва и сама започва да го целува. Боби е непохватен, но затваря очи и се оставя на Катя.

КАТЯ

Ела с мен. Леля сигурно вече спи.

БОБИ

Не е редно, Катя.

КАТЯ

Не мисли кое е редно и кое - не.

БОБИ

(тръгвайки си)

Не мога.

Разделят се.

КАТЯ

(подвиква му)

Ще те чакам в хотела.

Боби ѝ маха с ръка.

Надпис: Харвард, САЩ, същия ден

36. ИНТ. СТУДЕНТСКА СТАЯ - ДЕН

КЕНЕДИ СЪОВЩАВА НА ДЖОУЗЕФ ЗА ПЪТУВАНЕТО ИМ

На бюро е седнал млад мъж с тънки мустачки. Чете. Разпознаваме в него лицето на пилота от първа сцена. Това е ДЖОУЗЕФ КЕЛЪР. Той прелиства страница. В тоя момент в стаята влиза

развълнуван друг млад мъж – слаб, рус и синеок. Това е ДЖОН КЕНЕДИ – бъдещият президент на САЩ.

КЕНЕДИ

Джоузеф, ставай и стягай багажа!

ДЖОУЗЕФ

Защо сте така превъзбуден, г-н Кенеди!
Ново гадже?

КЕНЕДИ

Не се занасяй, а ме послушай! Хайде,
път ни чака!

Джоузеф затваря книгата и застава озадачен пред суетящия се Кенеди.

ДЖОУЗЕФ

Какво те прихваща?

КЕНЕДИ

Идвам от среща с президента.

ДЖОУЗЕФ

Президента Рузвелт?

КЕНЕДИ

Нямаме друг... Слушай, предстои ни
обиколка на Европа, Балканите... Първо
ще се отбием при баща ми в Лондон.
После – Германия, Австрия...

ДЖОУЗЕФ

Аз защо съм ти?

КЕНЕДИ

Сам ли искаш да пътувам? Хайде, Джо!
Това е заповед.

ДЖОУЗЕФ

(изсмива се подигравателно)

Ти ми нареждаш, така ли?

КЕНЕДИ

Не аз – Рузвелт.

Джоузеф е учуден, но вижда, че Кенеди е сериозен.

КЕНЕДИ (Прод.)

Каза ми: „Вземи някой приятел, да не
си сам“...

ДЖОУЗЕФ

И ти избра мен?

КЕНЕДИ

Че кой друг? Джоузеф, ти си ми най-
близък. Знаеш езици, обичаш живота,
жените те харесват... Ще си прекараме
чудесно.

ДЖОУЗЕФ

И само за това се среща с президента?

КЕНЕДИ

Не, питай повече! Тръгваш ли?

ДЖОУЗЕФ

Имам ли избор?

КЕНЕДИ

Нямаш!

Кенеди се усмихва и потупва приятелски Джоузеф. Намига му.
Пред нас бавно „приближава“ лицето на Джоузеф.

37. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА/ТАБЛО С АФИШИ ПРЕД КИНО – ДЕН

БОБИ И КАТЯ ОТИВАТ НА КИНО

Виждаме лицето на Кларк Гейбъл в близък план. Приликата с това на Джоузеф е поразителна. Отдалечаваме се и разбираме, че това е афиш за американския филм *Летец-изпитател*. Пред афиша са Боби и Катя. Те гледат в него. Катя е с широко отворени и радостни очи. Възкликва превъзбудена.

КАТЯ

Еййй, Кларк Гейбъл! Хайде да го
гледаме!

Катя дърпа Боби към киното. Той се съгласява с усмивка.

БОБИ

После ще се разходим ли край Дунава?
Имам да ти кажа нещо важно.

КАТЯ

Да, да... Нека първо гледаме филма.

38. ЕКСТ. КРАЙ БРЕГА НА ДУНАВА/БРЯСТ – ДЕН

БОБИ РАЗКАЗВА ЗА СВОЕТО ЛЕКАРСТВО НА КАТЯ

Боби и Катя са седнали пред стария бряст край Дунава.

КАТЯ

Боби, направо с топ ме удари.

БОБИ

Не ми ли вярваш?

КАТЯ

Вярвам ти. Но как си сигурен, че това лекарство е „иликсир“ срещу туберкулозата и ще спаси майка ти?

БОБИ

„Елексирът“... Нали ти обясних съставките. Освен това...

КАТЯ

Добре, добре, аз тия химии не ги проумявам. Но, ако това е вярно, не само госпожа Алексова ще се излекува, а цял свят ще го търси. Ще задминеш всичките си дядовци закуп.

БОБИ

Важно е да не умират хората!...

КАТЯ

Така де. Но за да не мрат, ще трябва да си купят твоя лек. Няма да го подаряваш, я!

БОБИ

Не мисля за това.

КАТЯ

Да, мислиш за майка си...

БОБИ

Когато не мисля за мама, мисля за...
теб.

КАТЯ

(доволно се усмихва)

Хайде, сега...

БОБИ

Остава само да намеря болен, за да
изпитам лекарството. На мама не ми
позволяват...

КАТЯ

Че болни колкото искаш!

БОБИ

Трябва да ми разрешат да го изпробвам.

КАТЯ

(замисля се)

Май ще мога да ти помогна...

Боби целува с надежда Катя по бузата. Тя го придърпва към себе
си за сериозна целувка, но той става на крака и я подканя да
си вървят. Катя е разочарована.

39. ИНТ. БОЛНИЦА/СКЛАД – ДЕН

КАТЯ СРЕЩА БОБИ С ВУЙЧО СИ

Боби и Катя са в болницата.

КАТЯ

Боби, това е вуйчо Цеко. За другите е господин Цеков, началник склад. Той вече знае за лекарството.

ЦЕКОВ

Работата с опита е трудна. Но какво пък, и аз искам да помогна на човечеството.

БОБИ

Ще говорите ли с лекарите?

ЦЕКОВ

Лекарите са много заети хора. Има обаче един – д-р Конов. При него лежи войниче, на умирачка е. Ще те заведе при Конов, пък да видим... Ако работата потръгне с твоя илач, да не ме забравиш. Само Катето и аз ти подаваме ръка.

БОБИ

Всичко ще бъде, както искате.
Побързайте!

40. ИНТ. БОЛНИЦА/КАБИНЕТ – ДЕН

БОБИ СЕ СРЕЩА С Д-Р КОНОВ

Боби е с лекувания д-р КОНОВ – доктора, който видяхме в сцената в болницата.

Д-Р КОНОВ

Борислав Алексов, та ние се знаем? Как е майка ви?

БОБИ

Заради нея съм тук.

Боби вади стъклено шишенце и го показва на лекаря. Докторът го гледа недоумяващо.

БОБИ

Разбрах, д-р Конов, че тук има момче,
болно от туберкулоза, и няма шанс да
се оправи.

Д-Р КОНОВ

(клати натъжено и примирено глава)

Малко му остава. Младо е, но болестта
го преборва.

БОБИ

Ето!

Подава му шишенцето. Д-р Конов го взема и го разглежда
скептично.

БОБИ

Вижте съставките!

(показва му лист)

Д-р Конов взема листа и зачита.

БОБИ

Много е важно да не се пропуска нито
един прием.

Д-Р КОНОВ

Не знам, не знам. Познавам някои билки,
но... всеки организъм реагира различно.

БОБИ

Но този организъм умира. Помислете!

Д-Р КОНОВ

Ще взема препарата...

БОБИ

Моля ви, изпробвайте го!

Д-Р КОНОВ

Добре, Алексов, ще видя какво мога да
сторя. Правя го и заради баща ви. Сега
ме извинете.

Д-р Конов си тръгва.

41. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА – НОЩ

КАТЯ СИ ПРАВИ ТЪНКИ СМЕТКИ И ПОРЕДЕН ОПИТ ДА ПРЕЛЪСТИ БОБИ

Боби и Катя се разхождат.

БОБИ

Катя, толкова съм ти благодарен!

КАТЯ

Боби, това, което правиш, е ... как да
кажа, голямо, направо велико... С
право си бях тъй заплесната по теб
отначало, сега още повече. Щом
войничето се оправи, а то ще се оправи,
нали? (Боби кимва). Първо отиваме при
майка ти, после трябва да помислиш за
себе си.

БОБИ

Какво за мен?

КАТЯ

Ами, да не ти откраднат „елексира“.
Вуйчо Цеко каза, че трябва да изкараш
„патен“. И после с патена продаваш
лекарството по целия свят.

БОБИ

Казва се „патент“.

КАТЯ

(замечтана)

Патент!...

Целува го страстно. Явно е възбудена и иска да го направят дори на улицата, но Боби не се усеща. Тя слага ръката му между краката си, ала Боби е вдървен и не знае как да реагира. Накрая Катя се отказва, леко раздразнена, но не го показва на Боби. Разделят се.

42. ИНТ. БОЛНИЦА/КАБИНЕТ – ДЕН

БОБИ НАСТОЯВА Д-Р КОНОВ ДА ПРОДЪЛЖИ ЛЕЧЕНИЕТО

Боби е при д-р Конов.

БОБИ

Момчето ще се оправи.

Д-Р КОНОВ

Лесно ти е на теб! Три дена го наливам
и сега на моята съвест ще тежи.

БОБИ

Лечебна криза е. Ще мине.

Продължавайте с приема.

Д-Р КОНОВ

Гори в треска от часове, бълнува, мъчи се. Отива си. Това е. Уморихме го.

Край с опита, Боби!

БОБИ

Значи е обречено?

Д-Р КОНОВ

Да.

БОБИ

Тогава какво рискувате? Няма смисъл от връщане назад.

Докторът мълчи.

Д-Р КОНОВ

Чуден човек си, Боби! И мен побърка.

БОБИ

Моля ви, д-р Конов. Нямаме друг изход. Войничето – също.

Д-Р КОНОВ

Само още една доза! Играем си на Господ, а не сме.

По лицето на Боби се изписва благодарност, облекчение и надежда.

43. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН“ – ДЕН

ПРЪВКА ОСУЕТЯВА НАМЕРЕИЯТА НА КАТЯ

Боби намира Катя. Тя е на работа, но го посреща радостно. Вглежда се в него.

КАТЯ

Боби, изтощен си. Вземи някоя билка да поспиш. Или може би ...

БОБИ

Какво?

КАТЯ

Да дойдеш при мен. Съквартирантката ми Пръвка ще си ходи на село.

В този момент виждаме самата ПРЪВКА, която гледа през вратата на ресторанта. Тя е колежка на Катя – на нейната възраст. Боби и Катя не я забелязват. Лицето на Пръвка се изкривява от завист. Влиза при двамата.

ПРЪВКА

Никъде няма да ходя!

КАТЯ

(троснато)

Ти пък откъде се взе?

БОБИ

Оставям ви. Трябва да съм сам и да се моля.

Катя поглежда със съжаление към Боби, след което мята злобен поглед към Пръвка, която ѝ се усмихва самодоволно.

44. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – ДЕН

КАТЯ ОТВЕЖДА БОБИ В БОЛНИЦАТА

Боби е задрямал уморен, подпрял глава на масата, когато на вратата започва силно да се чука. Боби се сепва. Става сънен и отваря. Вижда Катя, която му се хвърля на врата.

КАТЯ

Бързо, Боби, ставай!

БОБИ

Какво има? Как влезе?

КАТЯ

Чичо Петко ми отвори. Трябва да отидем спешно в болницата!

45. ИНТ. БОЛНИЦА/СТЯ – ДЕН

БОБИ УСПЯВА С ЛЕКАРСТВОТО

Вуйчото на Катя, г-н Цеков, ги води при войничето.

ЦЕКОВ

И аз не вярвах, докато не го видях с очите си.

Влизат при войничето. То се е подобрило значително. Майка му седи до него и не може да повярва какво се е случило с детето ѝ. Боби ги гледа с широко отворени очи, в които напират сълзи. Бавно се прекръства. Катя наблюдава всяко негово действие.

КАТЯ

Успяхме, Боби! Ти успя! Майка ти ще живее! Ще станем богати! Истински богати! Не като твоите с фесовите и аптеката, а като американците – тия от филмите.

46. ИНТ. САНАТОРИУМ В ИСКРЕЦ/КАБИНЕТ НА ГЛ. ЛЕКАР – ДЕН

БОБИ НАУЧАВА ЗА СМЪРТТА НА МАЙКА СИ

Боби влетява запъхтян в кабинета на д-р Стоянов, който пише нещо на бюрото си. Изненадан е от идването на Боби, но става и кротко го посреща. Прегръща го. Боби му подава шишенце с лекарството, но преди да каже каквото и да е, докторът го прекъсва.

Д-Р СТОЯНОВ

Късно е, млади момко... Съжалявам!

Боби разбира, че майка му е издъхнала. Съкрушен е. Стиска шишенцето със своето лекарство толкова силно, че то се пръска и срязва ръката му. Потича кръв. Капки падат по пода.

Край на акт II

Акт III

Надпис: август, 1939 г.

47. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН“/РЕЦЕПЦИЯ – ДЕН

ПРЪВКА ПРЕДАВА ПАКЕТ НА БОНЧУК

Пръвка стои зад рецепцията на хотела. Пред нея застава мъж на около 27-28 години. Това е БОНЧУК. Пръвка се озърта. Взема от тайно място пакет и го подава бързо на мъжа. Прошепва му заговорнически.

ПРЪВКА

Другарю Бончук, това са...

Бончук я прекъсва рязко.

БОНЧУК

Тихо!

Той взема пакета. Разделят се. Бончук тръгва да излиза. В този момент влизат двамата студенти, познати ни от сцената в Харвард. Бончук ги оглежда скришом и се изнизва. Те не му обръщат внимание.

48. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН“/ РЕСТОРАНТ – ДЕН

ЧИЛЕВ ЗАДИРЯ КАТЯ

Катя забърсва някаква маса. Зад нея застава мъж около петдесетте, плешив и с мазна физиономия. Гледа я сластолюбиво. Това е съдържателят ЧИЛЕВ.

КАТЯ

Дръж си ръцете далеч от мен! Я се виж...

ЧИЛЕВ

Защо с лошо, бе Кате!

КАТЯ

Шеф си ми, но не и господар. Да не си ме пипнал!

ЧИЛЕВ

Ти го каза – шеф съм ти! Затова ще правиш, каквото ти наредя, и ще бъдеш по-сговорчива, ако искаш...

КАТЯ

Какво, ако искам? Работя и ми плащаш! Не ти ли стига, че ме експлоатираш?

ЧИЛЕВ

Абе знам аз кой ти пълни главата с тия глупости? Она комунист, дето идва тук. Ама аз и двама ви ще оправя!

КАТЯ

Ние сами ще се оправим. А ти скоро ще си получиш заслуженото!

ЧИЛЕВ

Оня да не е стъпил повече в хотела ми!
А ти си опичай акъла!

Чилев излиза.

49.ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/РЕЦЕПЦИЯ – ДЕН

ПЪРВА СРЕЩА НА КАТЯ С ДЖОУЗЕФ И КЕНЕДИ

Катя влиза при Пръвка на рецепцията. Кенеди и Джоузеф са встрани. Гледат с отворени уста изящното тяло на появилата се Катя. Тя оглежда с хитър, изкусителен поглед американците, особено Джоузеф.

ПРЪВКА

Кате, тия не са българи.

КАТЯ

Личи им от пръв поглед.

ПРЪВКА

Обаче нищо не им се разбира.

КАТЯ

Аз ще се оправя с тях. Ох, единият е същи Кларк Гейбъл!

ПРЪВКА

Не се заплесвай, ами викай твоя Боби да помага, че сме зле с езиците...

КАТЯ

(разсеяно и без да сваля
поглед от двамата)

Да, да, ще го викна...

50. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/РЕСТОРАНТ – НОЩ

КАТЯ ХАРЕСВА ДЖОУЗЕФ

На кръгла маса в ресторанта седят Кенеди, Боби, Джоузеф. Катя сервира поръчката им и сяда при тях. Гледа захласнато към Джоузеф. Обръща се към Боби, без да сваля очи от Джоузеф.

КАТЯ

Кажу ми, че е одрал кожата на Кларк Гейбъл!

БОБИ

Ти затова ли ме викна?

Кенеди се смее. Ясно му е, че Катя е хлътнала по приятеля му.

ДЖОУЗЕФ

(на руски, към КАТЯ)

Катюша, вы самая красивая девушка в мире.

КАТЯ

О, ама ти значи си можел да говориш разбрано?

ДЖОУЗЕФ

Моя мать из России.

КАТЯ

Боже, ти си от Съветския съюз. Ти си тавариш!

ДЖОУЗЕФ

Нет. Моя мать из России, она не знает Советского союза.

КЕНЕДИ

Сега сме в България. Да вдигнем тост
за царство България и негово
величество!

КАТЯ

За нас Съветският съюз е по-голям от
царя. Преведи му, Боби! Или не, по-
добре Джо да преведе. Понимаш меной,
Джо?

ДЖОУЗЕФ

Все прекрасно разбираю.

51. ИНТ. КВАРТИРА НА БОНЧУК – НОЩ

БОНЧУК ПРЕДАВА ПОЗИВИТЕ НА ИВАН

Бончук разтваря пакета, който взе от Пръвка. Виждаме позиви на
Околийския комитет на РМС по повод предстоящата 20-годишнина
от Ньойския договор. Мъжът загръща позивите отново. До него е
млад мъж на двайсет и няколко години. Това е ИВАН.

БОНЧУК

Иване, разхвърляйте ги из целия град!
Още тази нощ!

ИВАН

Не е ли рано, другарю Бончук?

БОНЧУК

До ноември – всеки месец по една акция.

52. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/РЕСТОРАНТ – НОЩ

БОБИ СВИРИ НА ПИАНО. КАТЯ И ДЖОУЗЕФ ТАНЦУВАТ

Катя носи нови напитки на масата на американците. Те се видимо
развеселени.

КАТЯ

Боби, защо не посвириш на пианото?
Нещо весело. Поздрав за гостите.

Боби отива при пианото, погалва клавишите. Засвирва познатата соната от Шуберт. Обръща се към масата. Вижда Катя, приседнала много близо до Джо. Той ѝ пуска крак, тя не дърпа своя. Боби спира и изведнъж засвирва популярна танцувална мелодия. Джоузеф, окуражен от Катя, става.

ДЖОУЗЕФ

(към Катя галантно)

Хотите потанцевать?

Катя се надига с охота. Боби свири, докато двамата танцуват и се натискат.

КАТЯ

Повтори ми онова, за самая красивая девушка на свет.

ДЖОУЗЕФ

Ты самая красивая девушка в мире!
Мадам, Катя!

КАТЯ

Ох, какъв глас! Но я не мадам, я товариш Катюша. Я твая тавариш и твая девушка, Джо... Вообще, я твая.

Боби свършва да свири и отново се обръща към танцуващите. Вижда ги притиснати силно един към друг. Трябват им няколко секунди, за да си дадат сметка, че музиката е спряла.

КАТЯ

(без неудобство, почти повелително)

Боби, изсвири още нещо!

53. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА – НОЩ

НЕЛЕГАЛНИ РАЗХВЪРЛЯТ ПОЗИВИ

В тъмното се виждат силуети на хора, които разхвърлят позиви. Сред тях виждаме Иван.

54. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/РЕСТОРАНТ – НОЩ

КАТЯ СЪОБЩАВА НА ДЖОУЗЕФ ЗА ЛЕКАРСТВОТО НА БОБИ. БОБИ
ПРЕДСКАЗВА ИЗБУХВАНЕТО НА ВОЙНАТА

Джоузеф, Кенеди, Катя и Боби отново са на масата.

КАТЯ

Боби, кажи им за лекарството.

Боби е смутен.

КЕНЕДИ

Лекарство ли?

Кенеди поглежда многозначително към Джоузеф. Джоузеф е видимо заинтригуван.

КАТЯ

Той спаси умиряющ!

Чилев се появява на бара и прави знак на Катя да отиде при него.

КАТЯ

(усмива се на чужденците)

Извините ме. Боби, остани при гостите.

Катя отива при Чилев, обръща се към Джоузеф и му прави знак да я последва.

ДЖОУЗЕФ

Съжалявам, но ще се прибирам в стаята.

Тръгва си, като смигва на Кенеди. Кенеди и Боби остават сами.

КЕНЕДИ

(към Боби)

Хубаво свирите, но времената не са много за музика. Как мислите, дали ще има война?

Боби, унесен, не отговаря, загледан във вратата, зад която е изчезнала Катя. След малко се обръща към Кенеди.

БОБИ

Ще има! Ще избухне след дни.

Американецът го гледа учуден.

КЕНЕДИ

Мислех, че американците сме най-информирани.

БОВИ

Ще избухне точно след 13 дни.

Американецът е изумен.

55. ИНТ. КУХНЯ НА ХОТЕЛ „СОЛУН“ – ВЕЧЕР

ЧИЛЕВ ОТНОВО НАПАДА КАТЯ. ТЯ СЕ ОТЪРВАВА.

ЧИЛЕВ

(към Катя)

Много си дашна с тоя американец. Има и други, с които да си мила.

Чилев притегля грубо Катя към себе си. Тя се изплъзва и тръгва към вратата, водеща към задния двор на хотела.

КАТЯ

Излизам за малко.

ЧИЛЕВ

Никъде няма да ходиш! На работа си.

Катя го изглежда пренебрежително и трясва вратата.

56. ЕКСТ. КРАЙ ДУНАВА/БРЯСТ – НОЩ

КАТЯ И ДЖОУЗЕФ СЕ СРЕЩАТ КРАЙ ДУНАВА

Катя стои в тъмното недалеч от стария бряст. След малко се вижда силует на мъж.

КАТЯ

Джо, Джо...

Той тръгва към нея.

57. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН“ /РЕЦЕПЦИЯ – НОЩ

БОБИ КАЗВА НА КЕНЕДИ, ЧЕ Е ВИДЯЛ ВОЙНАТА

Боби и Кенеди се разделят.

КЕНЕДИ

Благодаря за вечерта! Но има едно нещо,
което не разбрах.

БОБИ

Ако е само едно, ще е добре.

КЕНЕДИ

Това, което казахте за войната е много
странно. Как така сте сигурен, че ще
избухне? И то след 13 дни?

БОБИ

Видях го.

Кенеди се подсмивва саркастично и подава ръка. Двамата се
разделят.

КЕНЕДИ

Вечерях значи с Балкански пророк?

Усмивва се и си тръгва.

58. ЕКСТ. КРАЙ ДУНАВА/БРЯСТ – НОЩ

ДЖОУЗЕФ ЦЕЛУВА КАТЯ

До бряста край брега на реката седят Катя и Джо. Той слага
внимателно ръка на рамото ѝ. Тя му шепне нещо.

Джоузеф кима, изчаква я да замълчи, за да опита да я целуне.
Накрая успява.

59. ЕКСТ. КРАЙ ДУНАВА/БРЯСТ – НОЩ

БОБИ ВИЖДА КАТЯ И ДЖОУЗЕФ

Боби върви покрай брега на реката. Вижда силуета на къщичката
от детството си и се запътва към него. Гледа в тъмното
течащата вода. Лекият ромон се смесва с познат смях. Боби
тръгва по посока на смеха.

60. ЕКСТ. НА БРЕГА НА ДУНАВА – НОЩ

БОБИ ЧУВА РАЗГОВОРА НА КАТЯ И ДЖОУЗЕФ

Боби е на няколко метра от Катя и Джо и също слуша. Двамата не го виждат. Американецът нежно я целува.

ДЖО

Какво беше онова лекарство на Боби?

КАТЯ

Ще ти кажа... После.

Тя се оставя се в ръцете му и двамата започват бурна любовна игра. Боби вижда всичко.

61. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА – НОЩ

БОБИ БЯГА ОТ ДУНАВА

Боби тича запъхтян по главната улица. Главата му бучи. Пред очите му още са любещите се Катя и Джоузеф. Тук-там по паважа се виждат разхвърлени позиви.

61. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/СТАЯ – НОЩ

ДЖОУЗЕФ И КЕНЕДИ РАЗГОВАРЯТ ЗА ЛЕКАРСТВОТО И БОБИ

Кенеди лежи в леглото – не спи, чете книга. В този момент в стаята влиза Джо и се усмихва самодоволно. Кенеди го вижда и го замеря с книгата.

КЕНЕДИ

Как ти завиждам! Бих дал половин живот да имам твоята физиономия! И всички мадами да са мои!

ДЖОУЗЕФ

(дяволито)

А на кого му викат „Копието”?

КЕНЕДИ

Копието обаче чете книжка. Докато ти палуваш с българката!

ДЖОУЗЕФ

Не беше лесно да стигна до олтара на тая Катя. Но накрая и бизнес завъртяхме с лекарство.

КЕНЕДИ

Бизнес? С тая сочна девушка край Дунава?

ДЖОУЗЕФ

Твърди, че оня Боби има лек за туберкулозата. Искане да му помогнем да намери пазар.

КЕНЕДИ

Хората тук не спират да ме учудват. Много са странни...

ДЖОУЗЕФ

Преди да си тръгнем, трябва да се срещнем с него. Може да излезе нещо.

КЕНЕДИ

Мен ако питаш, Боби е мръднал. Вижда война и знае кога точно ще избухне.

ДЖОУЗЕФ

Утре ще ми разказваш.

Джоузеф се обръща и затваря очи. Кенеди продължава с четенето.

62. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – НОЩ

БОБИ ВИЖДА БОМБАРДИРОВКАТА

Боби седи пред вивариума и гледа опитните мишки. Те щъкат из стъклената кутия, мърдат с мустачки. Погледът на Боби се замъглява... Чува вой на сирени. Вижда мърдащите мустачки на Джоузеф от първата сцена, след това – самолета, пилотиран от американеца. Накрая Боби вижда тичащи хора по улица (кадри от

началните сцени с взривяването на банката). Изпада в транс. Около него се разлетяват пеперуди. Боби изгубва съзнание и пада на масата до мишките.

63. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА – ДЕН

НА ПЪТ ЗА АПТЕКАТА ДЖОУЗЕФ И КЕНЕДИ ВИЖДАТ ПОЗИВИТЕ

Рано сутринта по улицата пред аптеката се движат хора, забързани за работа. Някои се навеждат и взимат от разхвърляните по земята позиви. След малко се задават Катя, Джоузеф и Кенеди, който също взима позив.

КЕНЕДИ

Джо, какво пише, можеш ли да разбереш?

ДЖОУЗЕФ

Комунистически позив.

Стигат аптеката. Катя и Джо влизат вътре, а Кенеди остава отвън с позив в ръка. Гледа умислено в него.

64. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

ДЖОУЗЕФ ИСКА СРЕЩА С БОБИ

Катя и Джоузеф вече са в аптеката.

КАТЯ

Ама, как така го няма бе, чичо Петко?!
Снощи бяхме заедно!

ПЕТКО

Тая сутрин стегна куфара и хвана влака
за София.

ДЖОУЗЕФ

(към Катя, на руски)

Питай го дали може да ни даде мостра
от лекарството.

ПЕТКО

Никакви проби! Боби взе всичко и
замина.

Джоузеф вади визитна картичка.

ДЖОУЗЕФ

(към чичо Петко)

Ето адресът ми. Мога да помогна. Той
има лекарство, а аз останалото.

ПЕТКО

Добре, добре, разбрах. Ще кажа на Боби.

Джоузеф и Катя излизат разочаровани.

65. ЕКСТ. ГЛАВНА УЛИЦА – ДЕН

БОБИ ГЛЕДА СКРИШОМ ОТИВАШИТЕ СИ ДЖОУЗЕФ, КЕНЕДИ И КАТЯ

Катя, Джоузеф и Кенеди вървят по главната улица. От единия
прозорец над аптеката Боби ги гледа как се скриват по посока
към гарата.

Край на акт III

Акт IV

Надпис: септември 1939 г.

66. ИНТ. ХАРВАРД/СТУДЕНТСКА СТАЯ – ДЕН

КЕНЕДИ НАУЧАВА ЗА ИЗБУХВАНЕТО НА ВОЙНАТА

Кенеди се облича пред огледалото. Закопчава си копчетата на
ризата. Видимо е в добро настроение и свирка с уста. Влиза
Джоузеф с вестник в ръка. Поглежда към Кенеди. Кенеди го вижда
в огледалото. Обръща се към Джоузеф, който е със сериозно
изражение на лицето.

КЕНЕДИ

Какво става?

Джоузеф му показва вестника. Виждаме заглавието на първа
страница и четем: „Британия обяви война на Германия“.

КЕНЕДИ

Българското копеле позна!

Джо изрича със съжаление.

ДЖОУЗЕФ

Аз май трябваше да остана!

КЕНЕДИ

Кейт? Някой ден може пак да я видиш...

ДЖОУЗЕФ

Едва ли...

КЕНЕДИ

Не съжالياвай! Поне имаш спомен от
брега на Дунава. (Намига му шеговито).

ДЖОУЗЕФ

Още седмица-две и щях да убедя този
Боби да работим заедно.

КЕНЕДИ

Вече е късно! Войната ще донесе нови
възможности.

ДЖОУЗЕФ

Ще му пиша. Сега може пък да се
съгласи.

67. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

КАТЯ РАЗТРЕВОЖЕНА ТЪРСИ БОБИ

В аптеката Катя е с чичо Петко.

КАТЯ

Боби? Върна ли се?

ПЕТКО

Още е в Швейцария. Ето!

Подава ѝ писмо.

КАТЯ (Г/К)

Драги чичо Петко, в Люцерн е много студено, но се справям. Ти как си, върви ли работата? Ако някой ме търси, кажи къде съм. Вярвам знаеш за войната...

Катя оставя листа, после вади от чантата си плик и го подава на Петко с треперещи ръце.

ПЕТКО

Какво Ви е?

КАТЯ

Нищо, нищо... Предайте му това!

ПЕТКО

Едва ли ще е скоро! Сега с тая война...

Катя излиза посърнала.

68. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – ДЕН

БОБИ ПОЛУЧАВА ПИСМОТО НА КАТЯ

Боби чете книга и си води записки. На вратата се чука. Той става и отива до нея.

БОБИ

Какво има?

През процепа на вратата се показва писмото на Катя. Чува се гласът на чичо Петко.

ПЕТКО

Госпожица Катя току-що си тръгна. Беше много тревожна.

БОБИ

Благодаря ти! Върви си!

Боби взима плика, отваря го и зачита.

КАТЯ (Г/К)

*Скъпи мой, защо ме изостави тъй
отведнъж? Не разумявам! Какво сторих,
та ти отмилях?...Пиши ми, моля те!
Тревожа се за нас!*

69. ИНТ. ЛЕКАРСКИ КАБИНЕТ – ДЕН

КАТЯ ТЪРСИ ПОМОЩТА НА ДОКТОР КОНОВ

Катя влиза при д-р Конов старши. Бледа е. Стои и мълчи.

Д-Р КОНОВ

Какво има, Катя?

КАТЯ

Праща ме баба Мара.

Д-Р КОНОВ

При мен? Нали знахарите знаят всичко!

КАТЯ

Каза да ме прегледате.

Д-Р КОНОВ

Защо не те прегледа тя?

КАТЯ

Прегледа ме и пих от нейните билки.

Д-Р КОНОВ

И какво стана?

КАТЯ

Стана, че само доктор може да ми
помогне. Не познавам друг, освен вас.

Катя се хваща за корема и се превива леко. Болка се изписва на
лицето ѝ.

Д-Р КОНОВ

(вглежда се тревожно в момичето)

Какво ти е?

КАТЯ

Губя кръв. Много ме боли.

Д-Р КОНОВ

Корема ли?

Катя кимва.

Д-Р КОНОВ

Кате, Кате, какво си направила? Ще се осакатиш за цял живот.

Катя мълчи.

КАТЯ

Ще ми помогнете ли?

Д-Р КОНОВ

Не съм гинеколог. Но има един в болницата.

КАТЯ

Няма да отида при друг. Никой не знае.

Д-Р КОНОВ

А бащата?...

КАТЯ

Той е далеч.

Д-Р КОНОВ

Събличай се!

Катя отива покорно зад паравана.

70. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/КУХНЯ – НОЩ

КАТЯ УДРЯ ШАМАР НА ЧИЛЕВ

Катя реди върху табла чинии. Влиза съдържателят Чилев.

ЧИЛЕВ

(подигравателно)

Къде са ти американците, ма? Зарязаха те, а!

Катя го поглежда презрително, взима таблата и тръгва. Когато минава край него, Чилев я хваща за задника. Катя се спира. Подава му подноса и той го взима. Тогава тя му удря шамар и докато Чилев се осъзнае, Катя взима отново таблата и излиза от кухнята. Готвачките, сред които е и Пръвка, се разсмиват. Чилев е унижен, но гледа заканателно на кръв. Както се смее, изведнъж Пръвка става тревожна.

71. ИНТ. КВАРТИРА НА БОНЧУК – НОЩ

ПРЪВКА ВИКА БОНЧУК

Бончук и останалите ремсисти обсъждат успешната акция по разхвърлянето на позивите.

БОНЧУК

Другари, акцията с позивите премина отлично!

Всички са доволни.

БОНЧУК (прод.)

Сега обаче, картината се променя. Съюзникът на СССР – Германия, влезе в Полша и ние ще имаме нови задачи в зависимост от ситуацията. Какви ще са те, ще ни каже другарят Кирилов от София.

Виждаме млад, привлекателен мъж на около тридесет години. Това е г-н КИРИЛОВ. По дрехите и обноските той се отличава от останалите. Кирилов се изправя и се обръща към присъстващите

КИРИЛОВ

Другари ...

На вратата се чука. Влиза Пръвка и прекъсва събранието. Бончук ѝ прави знак да седне някъде, тя обаче идва при него и му прошепва нещо на ухото.

БОНЧУК

Налага се спешно да изляза... Другарю Кирилов, продължавайте!

Излиза бързо с Пръвка.

72. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ХОЛ – НОЩ

ПЕТКО НАСТОЯВА БОБИ ДА НЕ ЖИВЕЕ ПОВЕЧЕ ТАКА

Боби и Петко са в хола. Между двамата лежи дървено сандъче с десетки шишенца от лекарството. Боби слага капака.

БОБИ

Отнеси го на д-р Конов! Пари не вземай!
Само питай как е действало предишния път.

Петко отива до сандъчето.

БОБИ (прод.)

И, чичо Петко, благодаря ти за Катя!

ПЕТКО

Бе, то аз хубаво те крия от нея, ама
тя не изглежда добре. Мъчи я нещо.

БОБИ

Ще й мине.

ПЕТКО

То и за теб лошо. Не бива повече така
да живееш! Само за едното лекарство!

Петко клати безпомощно глава, взима сандъчето и тръгва.

73. ИНТ. ХОТЕЛ „СОЛУН”/МАЗЕ – НОЩ

БОНЧУК СПАСЯВА КАТЯ

Чилев е приклешил Катя в мазето на хотела и опитва да я изнасили. Разкъсал е дрехите и, но Катя се бори и все още успява да се опази. В най-критичния момент зад него застава Бончук и опира пистолет в тила на Чилев.

БОНЧУК

Сега те гръмнах като куче! Мамицата ти
мръсна!

Чилев осъзнава какво се случва и заговаря умолително.

ЧИЛЕВ

Бончук, не ме убивай!... Ще ти дам пари...

Бончук го удря силно с дръжката, оня се свлича и пада на земята. Катя става и се разплаква в прегръдките на Бончук. След малко двамата се поглеждат и бързо започват да се целуват.

Надпис: три години по-късно

74.ЕКСТ. АКАЦИЕВА ГОРА – ДЕН

БОНЧУК ПОЛУЧАВА КРИЗА

Бончук и Катя се целуват до едно дърво. На малка поляна в гората седят група партизани. Ранна пролет, запален е огън, чийто дим се стели наоколо. Бончук нарежда, държейки се за корема.

БОНЧУК

Утре имаме нова акция. Ще ударим мелницата на Новкови. Ще секвестрираме брашното за бедните...

Иван и негов другар си разменят реплики шепнешком.

ИВАН

Демек – ще си го присвоим.

ПАРТИЗАНИН

Абе, направо ще си го откраднем...

КАТЯ (строго)

Мълчете, когато командирът ви говори!

Бончук изведнъж започва да кашля силно.

КАТЯ

Другарю, командир, какво ви е? Дайте вода!

Бончук маха с ръка, сякаш няма нищо.

КАТЯ (прод.)

Я, ти, Иване... бегом до града! Ще идеш в аптеката на Алексови...

БОНЧУК

Катюша, остави! Ще ми мине!

КАТЯ (към Иван)

Казах: в аптеката на Алексови и ще искаш шишенце от „елексира“! Така кажи! Разбра ли?!

Иван кимва покорно и става.

ПАРТИЗАНИН

Да ида с Иван?

КАТЯ

Никъде няма да ходиш! Не бива да правите впечатление.

ПАРТИЗАНИН

Слушам, другарко Катюша!

Иван оставя оръжието си и хуква.

75. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – ДЕН

БОБИ ХРАНИ ПЛЪХОВЕ С ЕЛЕКСИРА

Боби е отслабнал чувствително, пуснал е дълга брада. Прилича на призрак. Отворил е книга и по нея стрива в стъклен съд различни вещества. Говори си сам какво прави.

БОБИ

...В ахатовия хаван сипваме хомогенната смес от трите съставки: желязна руда, сребро, живак и органична винена киселина... Такааа! Отделно разбъркваме ревен, алое, испански шафран и бяла куркума, но... тук ще добавим и още нещо... дааа – синята тинтява, *Gentiana cruciata*, заради красотата ѝ и най-вече заради

това, че усилва съкращенията на
сърдечния мускул...

Във вивариума вече няма бели опитни мишки, а няколко зловещи
плъха. Боби отива към тях и почуква с пръст по стъклото.
Плъховете започват да пицят. Боби им изсипва част от сместа и
те се нахвърлят лакомо на нея. Боби си записва в дневника:

БОБИ

(шепти, докато пише)

Елексирът на безсмъртието е приятен на
вкус.

76. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

ДОКТОР КОНОВ ИСКА СРЕЩА С БОБИ ЗАРАДИ ЛЕКАРСТВОТО

Д-р Конов е в аптеката и разговаря с чичо Петко.

Д-Р КОНОВ

Петко, защо няма нова пратка? Вече
трети месец не съм получавал!

ПЕТКО

Как да ти кажа...

Д-Р КОНОВ

Толкоз ефикасно лекарство! И име му
дадох – „Алексин“, а вие какво?

ПЕТКО

Докторе, спряхме да го правим. Няма
пари!

Д-Р КОНОВ

Къде е Боби? Искam да говоря лично с
него.

ПЕТКО

Няма го! Отиде до София за кредит.

Д-Р КОНОВ

Кога ще се прибере? Този лек е революция, разбираш ли? Ако се патентова...

ПЕТКО

(прекъсва лекаря)

Разбирам, докторе, но да изчакаме Боби.

Д-Р КОНОВ

Добре. Да ми се обади непременно!

Докторът тръгва, Петко го изпраща гузен. На вратата докторът се разминава с Иван – момчето от партизанската група, изпратено от Катя.

77. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

ИВАН „КУПУВА“ ЛЕКАРСТВО ЗА БОНЧУК

Петко се връща зад гишето.

ИВАН

Дайте ми нещо за кашлица, от „елексира“!

Петко го гледа съмнително.

ПЕТКО

Ти да не си шумкар?

ИВАН

Не, не! Аз съм от Гóлинци. Калфа съм у Пиронковите.

ПЕТКО

(недоверчиво)

Аха! И за кого е лекарството?

ИВАН

Ами... Как за кого – за мене!

Петко му вади някакво прахче от шкафа зад себе си и му го подава.

ПЕТКО

Пари не ти искам, но изпий това прахче пред мене.

Налива му вода в чаша. Иван – няма как – изпива лекарството и си излиза омърлушен.

78. ИНТ. ЛАБОРАТОРИЯ НА БОБИ – ДЕН

БОБИ ИМА ВИДЕНИЕ. ПРЕОБРАЗЯВА СЕ

Боби е полегнал на кушетката. Брадясал, отпаднал и блед. С пламтящи очи. На гърдите му е един от плъховете. Боби го гали като малко дете.

В този момент в стаята влиза чичо Петко. Боби спира, става и връща плъха във вивариума.

ПЕТКО

Бориславе!

Боби не му отговаря. Гледа го с безумен поглед, сякаш не го разбира.

ПЕТКО (прод.)

Шумкарите стигнаха и до аптеката! И те искат от „елексира“! А ти с тия плъхове...

Петко сяда и почти се разплаква.

ПЕТКО

Изхвърли плъховете, избърсни се! На човек не приличаш!

Боби продължава да гледа Петко с празни очи. Изведнъж примигава и стиска с длани главата си. Има видение...

...Боби вижда как през нощта партизани разстрелват чичо Петко.

ПЕТКО

Лошо ли ти е?

Изведнъж Боби се усмихва благо.

БОБИ

Имаш ли остър бръснач? Или най-добре
ти ме избръсни!

Петко скача радостен.

79. ИНТ. КЪЩА НА БОБИ/ХОЛ – НОЩ

БОБИ СЕ МОЛИ

Боби стои пред икона на Богородица с Младенеца, кръсти се и
плаче. Шепне многократно:

БОБИ

Господи, Исусе Христе, сине Божи,
бъди милостив към мен, грешния!
Господи... Защо така ме наказваш?

Накрая целува иконата, бърше сълзите си и излиза. Взема от
библиотеката Библията.

80. ЕКСТ. АКАЦИЕВА ГОРА – ДЕН

КАТЯ РЕШАВА САМА ДА ОТИДЕ В АПТЕКАТА

Партизанинът Иван се връща гузен при останалите. Отива при
Бончук и Катя.

КАТЯ

Къде е лекарството?

ИВАН

Ами той, аптекарят... Пита за кого е...
Казах, че е за мен и той ме накара да
го изпия.

КАТЯ

Дурак си ти, Иване!

ИВАН

Виноват, другарко Катюша!

БОНЧУК

Катюшенка, остави! Ще му видим сметката на тоя боржуй! Знам го аз Петко.

КАТЯ

(към Иван)

Махни ми се от очите!

Иван се скрива с подвита опашка.

КАТЯ (прод.)

Бончук, аз ще ида!

БОНЧУК

Не искам да рискуваш!

КАТЯ

Не си добре! Отивам.

Катя тръгва решително.

БОНЧУК (след нея)

Пази се!

81. ИНТ. АПТЕКА АЛЕКСОВИ – ДЕН

ПЪРВИ РАЗГОВОР НА КАТЯ И БОБИ СЛЕД РАЗДЯЛАТА

Боби е в аптеката. Докато чака клиенти, седи сам на стол и чете книга. От време навреме поглежда през витрината към улицата. След малко там се появява някаква забулена циганка, която се оглежда подозрително. Боби спира да чете и отива към вратата. В тоя момент тя се отваря и вътре влиза циганката. Боби се отдръпва.

БОБИ

Какво обичате?

Жената се оглежда.

ЖЕНА

Сами ли сме?

БОБИ

Попитах – какво обичате!

Циганката сваля кърпата и се заглежда в Боби. Чак сега той разпознава Катя.

БОБИ

Катя!

КАТЯ

Вече съм Катюша. Дойдох за лекарството.

БОБИ

Тук има всякакви лекарства...

КАТЯ

Онова нашето, за туберкулозата... И кога се върна от Швейцария?

БОБИ

Преди месец.

КАТЯ

Не ми писа, не ме потърси – заряза ме ей така! Цели три години! Защо?

БОБИ

Тая война... За кого ти трябва лекарството?

КАТЯ

Няма значение, давай го и да си ходя.

Боби отива зад гишето. Започва да слага шишенца в книжна кесия.

БОБИ

Виж, той трябва да постъпи в болница, не може така...

КАТЯ

Че кой ти каза, че е мъж?

БОБИ

Сега ти си в устата на хората. Целият град знае...

КАТЯ

Какво знае? Я, кажи!

БОБИ

Нищо особено... Че си шумкарка. Че си смела, находчива. Виж се!

КАТЯ

Друго?

Боби свива рамене – не знае. Подава ѝ плика.

КАТЯ (прод.)

Колко струва?

БОБИ

Не се продава.

КАТЯ

И в Швейцария ли не го продавате?
Играете с Джоузеф зад гърба ми?!

БОБИ

С него не сме се виждали от оная
паметна вечер...

КАТЯ

Какво толкоз ѝ е паметното?!

БОБИ

Нищо – не бях виждал живи американци...

Катя се кани да си тръгне, обръща се, но пак се връща.

КАТЯ

Джоузеф изобщо ли не ти писа?

БОБИ

Само веднъж – предложи ми пари, но аз
му отказах.

Боби идва при Катя да я изпрати. Когато стига до нея, той
посочва плика с пръст.

БОБИ

Сутрин, обед и вечер – по една доза
преди ядене!

На вратата, с ръка на бравата, Катя се спира.

КАТЯ

А ти защо никога не ме пожела като жена?

БОБИ

(след дълга пауза)

Ами... Не бях научен. Може би, ако ти не беше...

КАТЯ

Какво ако не бях?!

БОБИ

...ако ти не беше излязла... в гората.
Ако аз не бях заминал...

Катя се навежда, целува го, после се забулва и излиза.

НАДПИС: януари, 1944

82. ИНТ. ЗЕМЕДЕЛЧЕСКА БАНКА – ДЕН

БОБИ ТЕГЛИ ПАРИ ЗА ЛЕКАРСТВОТО

Виждаме касиерка, която слага купчина пари пред Боби.

КАСИЕРКА

Толкова много пари!... Ако не е тайна за какво са Ви?

БОБИ

За елексир...

КАСИЕРКА

(озадачено)

Елексир?!

БОБИ

(отнесено)

Да! На безсмъртието...

Касиерката го поглежда недоверчиво и с нотка на насмешка.

КАСИЕРКА

А-ха!

Чува се вой на сирени. В салона настава паника.

(Повтаря се сцената с взрива и летящите банкноти, но от друга гледна точка.)

83. ИНТ. БОЛНИЧНА СТАЯ – ДЕН

БОБИ ИЗЛИЗА ОТ КОМА

Отново сме в болничната стая. (Кадрите отново са черно бели.) Виждаме Боби и затворените му трепкащи очи. След малко той ги отваря (влиза в цветен режим), оглежда се, усмихва се и проговаря.

БОБИ

Фиииу-бум!

Разглежда тримата мъже, стаята, накрая погледът му попада на Библията, която сме видели в началото. Боби се усмихва благо на мъжете и пак повтаря.

БОБИ (прод.)

Фиииу-бум!

Д-Р КОНОВ, СТАРШИ

Здравей, Боби!

Боби гледа недоумяващо и с широко отворени очи. Очевидно не разпознава никой.

ПЕТКО

Завалията!

Д-Р КОНОВ, МЛАДШИ

Явно ще ми бъде пациент...

Д-Р КОНОВ, СТАРШИ

Сигурен ли си?

Д-Р КОНОВ, МЛАДШИ

Баща ми, в психиатрията няма сигурни неща, но по всичко личи, че нашият приятел ще има нужда от мен.

ПЕТКО

Най-добре е да го откарам у дома. Аз ще се грижа за него.

Д-Р КОНОВ, МЛАДШИ

Бива! Ще мина след седмица да го видя.
(към баща си)

Ти ще следиш състоянието му...

В тоя момент Боби се пресяга към нощното шкафче. Взима Библията, целува я и я гушва на гърдите си.

БОБИ

Фиииу-бум!

Край на акт IV

Акт V

Надпис: септември 1944 г.

84. ЕКС. НА БРЕГА НА ДУНАВА/ЯМА КРАЙ БРЯСТА – НОЩ

ПРЕДИ РАЗСТРЕЛА НА „НАРОДНИТЕ ВРАГОВЕ“

Пред дълбока яма край реката са наредени петнайсетина души с вързани ръце. Сред тях разпознаваме: Новков, Чилев и Петко. Петко е с окървавен парцал на врата и едвам се крепи на краката си. Зад тях са Бончук и Иван. Бончук дава знак на Иван да действа. Иван вади пистолет и отива към Петко. Опира го в тила му. Виждаме очите на Петко отблизо, в които се отразява седящия на стол Боби.

CUT TO:

85. ИНТ. СТАЯ НА БОБИ – ДЕН

БОБИ ПРЕДУПРЕЖДАВА ПЕТКО ДА БЯГА

Боби седи на стол в кататоничен унес и гледа в една точка. Влиза чичо Петко с поднос в ръце. Носи ядене за Боби. Започва да го храни.

ПЕТКО

Бедният! Какво ще правим сега? На кого ще оставим аптеката? Кой ще те гледа?

Попива устните на Боби.

ПЕТКО

Да взема да пиша на оня американец,
Джоузеф... Ама ти надали помниш
рецептата?

Боби не реагира, само се хили.

ПЕТКО

Как ще я помниш! Яж, яж, а така!

БОБИ

Фиииу-бум! Фиииу-бум! Фиииу-бум!

В очите на Петко се появяват сълзи. След малко Боби се
изплашва. Става сериозен, поглежда Петко с безумно изплашени
очи!

БОБИ

Бягай, бягай, бягай!

Боби блъска подноса и лъжицата, скача и се скрива под масата,
без да спира да вика изплашено.

БОБИ

Бягай, махай се, скрий се!

86. ИНТ. СТАЯ НА РУСКИ КОМЕНДАНТ – НОЩ

НЕЧАЕВ ПОДПИСВА СПИСЪК С „ОСЪДЕНИТЕ“

Руски офицер седи сам в стаята. Долива си последната ракия от
бутилката и се провиква към ординареца.

НЕЧАЕВ

Степан, принеси още бутилку!

Влиза Бончук и отива при Нечаев. Дава му някакъв лист да
подпише. Виждаме ме, че е списък с имена, сред които прочитаме
това на Боби и Петко.

НЕЧАЕВ

Що ето? Какъв е тоя списък?

БОНЧУК

Ти само подпиши, дарагой, пък аз си
знам...

(посочва с ръка, че ще ги убият)

Нечаев се смее, разбира за какво става дума и клати глава.
Говори и подписва списъка.

НЕЧАЕВ

Хитро! Писмено одобрение. Ако утре
загина – заповедта остава. Молодец!
Расстрелять всех. Так?

Бончук кима с глава. Взима листа, хили се угоднически, отдава
чест и излиза.

87. ИНТ. ДОМ НА БОНЧУК И КАТЮША – НОЩ

КАТЯ СПАСЯВА БОБИ ОТ РАЗСТРЕЛ

Бончук се приготвя за акция – колан, кобур, пистолет. През
това време Катя чете списъка, подписан от Нечаев.

КАТЯ

Новков, капиталист изедник, Чилев, тая
свиня! (Изведнъж спира)

КАТЯ (прод.)

Борислав Благоев Алексов! Боби! Него
пък защо?

БОНЧУК

И той ще напълни ямата. Кой ще храни
един луд, като му експроприираме
аптеката?!

КАТЯ

Но той ти спаси живота!

БОНЧУК

Такава му беше работата!

КАТЯ

Него – не! Ако подкараме и лудите,
хората ще ни намразят!

БОНЧУК

(хили се)

Скъп ти е нещо, хаха! Айде, да живее!
Ама къде? Нямаме лудница... (замисля
се) О, затворът, където лежах
другарите, ще превърнем в лудница! Там
ще пратим твоя Боби! (смее се).

Бончук идва до Катя, целува я и излиза. Тя остава замислена.

88. ИНТ. СТАЯ – ПРИЗОРИ

БОНЧУК И ИВАН АРЕСТУВАТ ПЕТКО

Чичо Петко се бръсне пред малко огледало. Вижда в него нахлуващите мъже. Държи бръснача и се чуди как да реагира. Бончук пръв го сграбчва, преди Петко да си пререже гърлото докрай. Все пак е успял леко да се среже и навсякъде шурти кръв. Бончук и останалите го повличат навън.

89. ЕКС. КРАЙ БРЕГА НА ДУНАВА/ЯМА – НОЩ

РАЗСТРЕЛЪТ НА „ОСЪДЕНИТЕ“

Виждаме отново очите на Петко и застаналия зад него Иван с пистолета, опрян в тила му. Бончук вдига ръка. Отеква изстрел. От главата на Петко изхвърча кръв. Той се олюлява и пада в ямата. Иван отива при следващата жертва. Ликвидира още двама. Идва редът на Чилев. Той пада на колене и започва да плаче и да моли за пощада.

ЧИЛЕВ

Моля ви! Бончук, пощадете ме, не ме убивайте!

Бончук отива при Чилев и лично го застрелва.

Надпис: десет ГОДИНИ ПО КЪСНО

90. ЕКСТ. СГРАДА НА ОБЩНСКИ КОМИТЕТ НА БКП – ДЕН

КИРИЛОВ ОБЕЩАВА ПАРТИЙНА КАРИЕРА НА КАТЯ

Катюша излиза от сградата със симпатичен мъж. Това е Кирилов, когото видяхме на събранието на РМС. Катюша си говори с него.

КАТЯ

Другарю Кирилов, толкова се радваме,
че дойдохте!

Катя го поглежда изкусително.

КИРИЛОВ

С такъв секретар по идеологията като вас – няма съмнение, че градът ще процъфтява! Ще докладвам в ЦеКа как се справяте.

Навежда се галантно към нея и прошепва на ухото ѝ.

КИРИЛОВ

Ще има нужда от кадри като вас. Мисля, че мястото ви не е в провинцията!

КАТЯ

Ласкаете ме, другарю Кирилов!

КИРИЛОВ

Истина е. Имате голямо бъдеще.

КАТЯ

...Може би, с вашата другарска подкрепа.

КИРИЛОВ

Подкрепата трябва да е взаимна... Пък после аз знам къде и какво да кажа.

Кирилов се усмихва и поглежда сластолюбиво Катюша. Тя му отвръща с кокетна усмивка.

CUT TO:

91. ЕКС. ГРАДСКА УЛИЦА/АПТЕКА – ДЕН

КАТЯ И КИРИЛОВ СРЕЩАТ ЛУДИЯ БОБИ

Както вървят, Катя и Кирилов стигат до старата аптека, която сега е нова, социалистическа. В нея се вижда Цеков, вуйчото на Катя – очевидно началник. В този момент срещу тях се появява Боби на колелото си.

КАТЯ
(вижда го и извиква)
Боби!

Боби рязко спира. Поглеждат се.

КАТЯ (прод.)
Помниш ли ме?

Боби мълчи, но някаква искра проблясва в погледа му. Кирилов оглежда учудено Боби и погледът му спира на кръста на корицата на Библията, подаваща се от джоба му.

КИРИЛОВ
(подозрително към Катя)
Какъв е този?!

Катя проследява погледа на Кирилов и си дава сметка какво си мисли.

КАТЯ

Помагаше ни с лекарства, като бяхме партизани.

КИРИЛОВ
(посочва с глава към книгата)
А сега защо носи това?

КАТЯ
Не е добре с главата.

КИРИЛОВ
Е, щом е луд, може.

Боби потегля с колелото си. Катя хваща кокетно Кирилов под ръка и продължават по пътя си.

92. ИНТ. КАБИНЕТ НА КАТЮША – ДЕН

БОНЧУК ЗАВАРВА КИРИЛОВ И КАТЯ В ИНТИМНА СЦЕНА

Кирилов и Катюша се целуват на дивана. Кирилов е разгорещен.

КИРИЛОВ

Не си за тук ти, Катюша!

Малко преди съблимния момент вратата се отваря с трясък и вътре нахлува Бончук. Вижда ги и вади пистолет.

Двамата скачат и объркани започват да си оправят дрехите.

БОНЧУК

Курва, мръсна! Първо теб ще гръмна! Не се насити, мамка ти ялова!

Кирилов оправя панталона си.

КИРИЛОВ

Бончук!!!

Катя се надига, хваща пистолета и го навежда властно надолу. Кирилов се окопитва.

КИРИЛОВ

Бончук, стига глупости! Знаеш кой съм!

Бончук оставя пистолета в ръката на Катя. Мъжът рухва и сяда на стол – хлипа в пиянско самосъжаление.

БОНЧУК

Защо?!

КАТЯ

Аз си знам.

БОНЧУК

Дете искаш, нали?

Катя му подава пистолета.

КАТЯ

Стреляй, като знаеш! Поне да ме
отървеш! Ама и за това не ставаш!

Бончук бута ръката й. След малко скача разярен на крака.

БОНЧУК

Не искам да те виждам, пачавро!

КАТЯ

Няма!

Катя излиза с Кирилов наперено.

CUT TO:

93.ИНТ. КОРИДОР – ДЕН

КИРИЛОВ ОБЕЩАВА НА КАТЯ НОВА СРЕЩА

Двамата вече са навън.

КИРИЛОВ

Какво дете?

КАТЯ

Дълга история. Ще ти разкажа друг
път... Ако има такъв...

Кирилов я гледа похотливо.

КИРИЛОВ

Ще има!

Надпис: август, 1963 г.

94. ЕКСТ. ДВОР НА ПСИХИАТРИЯ – ДЕН

Д-Р КОНОВ, МЛАДШИ ЧЕТЕ „ПАРАГРАФ 22”

В двора се разхождат психично болни. На пейките отстрани седят санитарни, сестри и д-р Конов-младши. Конов чете *Параграф 22* на английски, но хвърля по едно око към пациентите.

Изведнъж се появява Боби, който „лети” като самолет. Бръмчи, спира се и вика: „Фиииу-бум!”, после пак продължава да „кръжи”.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Боби, спри с тия бомби! Ела при мен,
свали крилете!

Боби се подчинява и идва. Сяда до доктора и сочи въпросително
книгата му.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ (прод.)

"Параграф 22" от Джоузеф Хелър. И той
е бил пилот през войната.

Като чува думата „война“ Боби за миг става сериозен, дори
изплашен, после отново се захилва и кима в съгласие с доктора.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ (прод.)

Докара ли днешните вестници от града?

БОБИ

(скача на крака)

Тъй верно!

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Ооо, я не се прави на луд!

Боби сяда отново до Конов-младши. Смее се невинно с бистрите
си сини очи. Погледът му попада на книгата на лекаря. Гледа я,
но потупва по джоба си, където неизменно е библията.

95. ИНТ. АПАРТАМЕНТ НА КАТЯ В СОФИЯ.

КАТЯ ЛЪЖЕ КИРИЛОВ, ЧЕ Е БРЕМЕННА. ИСКА ТОЙ ДА СЕ РАЗВЕДЕ

Катя и Кирилов след любовен акт. Тя го гали.

КАТЯ

Другарю Кирилов, май ще ставате баща.

КИРИЛОВ

(стреснат)

Какви ти говориш?

КАТЯ

Бременна съм.

КИРИЛОВ

След толкова време?!

КАТЯ

Ми, да! Я как се изплаши!

Кирилов мълчи и става от леглото. Започва да се облича.

КАТЯ

От години чакам да се разведеш. Сега е моментът.

КИРИЛОВ

Звучи като ултиматум.

КАТЯ

Нали не обичаш жена си? А детето има нужда от баща си.

КИРИЛОВ

Ти... сигурна ли си, че си бременна?

КАТЯ

А ти сигурен ли си, че искаш да се разведеш?

Кирилов вече е облечен и тръгва към вратата.

КИРИЛОВ

Какво повече искаш? Имаш софийско жителство, висок пост, уважават те в Партията. Остави ме да помисля! Сега трябва да тръгвам. Имам заседание.

Входната врата се затръшва.

КАТЯ

Подлец! Но аз ще имам дете, ще имам! Може и да не е от теб, но ще имам!

96. ЕКСТ. РАЙОННО УПРАВЛЕНИЕ НА МВР – ДЕН

ИВАН ЧАКА КАТЯ

Пред входа на Районно управление на МВР стои Иван. След малко при него идва Катя.

ИВАН
Последвай ме!

Катя понечва да го заговори, но Иван ѝ прави знак да мълчи и влиза в управлението. Катя – също.

CUT TO:

97. ИНТ. РАЙОННО УПРАВЛЕНИЕ НА МВР/КОРИДОР – ДЕН
ИВАН ВОДИ КАТЯ ПРИ БОНЧУК. СРЕЩАТ ПРЪВКА

Иван и Катя вървят по коридора на управлението. Изведнъж срещу тях се появява Пръвка. Катя се спира и казва с изненада:

КАТЯ
Пръвке! Какво правиш тук?

После Катя се опитва да я спре и до поговори с нея, но Пръвка я отминава със студено с мълчание.

ИВАН
(към Катя)
Хайде, че ни чакат!

След малко двамата се спират пред врата на кабинет. Иван чука и след като чува: „Да!“, натиска бравата. Отваря вратата и избутва Катя пред себе си, после затваря вратата отвън след нея.

CUT TO:

98. ИНТ. РАЙОННО УПРАВЛЕНИЕ НА МВР/КАБИНЕТ НА БОНЧУК – ДЕН
БОНЧУК РАЗПИТВА КАТЯ. ТЯ ГО МОЛИ ЗА УСЛУГА

Катя вижда пред себе си Бончук, седнал зад бюро. Над главата му виси портрет на Дзержински.

КАТЮША
Бончук?!

БОНЧУК

Другаря Бончев, от Държавна сигурност.
Сядай!

Катя се подчинява.

БОНЧУК

(оглежда я с желание)

Още ставаш.

КАТЮША

Внимавай, с Кирилов съм.

БОНЧУК

(подсмихва се)

Знам, знам. Затова си тук. Сега – по
работа.

КАТЮША

(с досада)

Че каква работа имаш с мен?

БОНЧУК

Разполагаме със сведения, че през
август 39-а в Лом си се срещала с
американския президент Кенеди. Вярно
ли е това?

Катя е стъписана от директния въпрос, но се окопитва бързо.

КАТЯ

Дойде в хотел „Солун“. Бях там,
работех, знаеш много добре. Защо?

БОНЧУК

Аз задавам въпросите! Сам ли беше
президентът?

КАТЯ

Да, доведе го Пръвка... Тя ли ти каза?
Видях, че работи при тебе, но се
направи на ударена!

БОНЧУК

(сякаш не я е чул)

Разкажи ми за срещата!

КАТЯ

Каква среща?! Сервирах му и толкоз...
Тogaва кой знаеше, че ще става
президент.

БОНЧУК

Но сега е! Какво се случи между вас?

КАТЯ

Нищо! Какво намекваш? Аз съм отговорен
партиен член!

БОНЧУК

Знаем. Но тогава защо лъжеш? Имало е
още един американец, „Кларк Гейбъл“, и
си заговорничила с него?

КАТЯ

Заговорничела? Аз?!

БОНЧУК

Край Дунава. Има свидетел.

Мъжът се усмихва.

КАТЯ

(наум)

Чилев е мъртъв, Боби е луд.

(на глас)

Пръвка?! Тая змия!

БОНЧУК

Другарката се ползва с доверие при нас.

КАТЯ

С нея ли спиш сега?

БОНЧУК

Спя, с която ми скимне.

КАТЯ

И какво искаш от мен? Да се разкая, че не съм гръмнала Кенеди, или че съм си вдигала полата за другия?

БОНЧУК

По-кратко! Засега не те разследваме.

КАТЯ

(объркана)

Разследвате? Мен?!

БОНЧУК

Да ти припомня, че имаш и други грехове!

КАТЯ

Ти съвсем си превъртял, като си сложил тоя костюм!

БОНЧУК

Спаси враг на народа. И за това има свидетел.

КАТЯ

Боби ли? Та ти знаеше!

БОНЧУК

Зная, че взе списъка от мен и напи капитан Нечаев, а после Боби се отърва от Народния съд.

КАТЯ

Бончук, някога беше обикновено прасе, сега си станал свиня. Овластена свиня!

БОНЧУК

(ехиден)

Виждаш ли как схващаш? Има обаче начин да забравим за твоите грешки. Ако ни съдействаш...

КАТЯ

Не знам какво искаш?

БОНЧУК

Близка си с един човек, по-близка от жена му дори...

КАТЯ

Значи още имаш зъб на Кирилов?

БОНЧУК

Върша си работата. Но да почнем да се разбираме, а?!

Бончук става и започва да се разхожда.

БОНЧУК (прод.)

Трябва само да следиш с кого се среща, за какво говорят и да ми докладваш.

Катя продължава да мълчи.

БОНЧУК

Е, какво решаваш?

Мъжът я поглежда въпросително. Катя кимва утвърдително. Мъжът я поглежда изненадано.

БОНЧУК (прод.)

Очевидно и *той* не е мъжът на живота ти?

Катя отново кимва в съгласие.

БОНЧУК (прод.)

Да пийнем по водка за новата среща и за старите времена?

КАТЯ

(подминава думите му и го поглежда с молба)

Ще направя всичко, което искаш. Но те моля за нещо. За теб е нищо, за мен – всичко...

БОНЧУК

(сластолюбиво)

Дете? Познах ли? Веднага ще ти помогна! Току-виж на тия години си хванала.
(смее се)

КАТЯ

Искам да осиновя... Но е сложно...

БОНЧУК

(гледа я известно време)

Какво пък, като не роди твоє си копеле, защо да не осиновиш чуждо! Но Кирилов искам на тепсия да ми го поднесеш!

Катя е на път да изригне, едва се сдържа.

99. ИНТ. ПСИХИАТРИЯ/ПАРАКЛИС – НОЩ

БОБИ И Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ ГОВОРЯТ ЗА ВОЙНАТА

Боби е сам пред параклиса. Седи на пейка и чете книга. До него е подпряна дворна метла, вижда се и купчина есенни листа. Идва д-р Конов-младши и взима книгата от ръцете му, поглежда заглавието – *Втората световна война в документи*.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Сега що четеш?! И то за войната! Къде ти е библията?

БОБИ

Докторе, а защо Чърчил е искал да направи София картофена нива?

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Защото и най-умният си е малко прост!
Освен това Софийското поле е много
плодородно. Яд го е било на българите
и ни е дал на Сталин. Казах ти – от
книгите полза няма!

БОБИ

(прави пауза и се заглежда към параклиса)

Ами... като умрем, пак ли порастваме?

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Вероятно, но в друго измерение...
Върви да лягаш!

Боби оставя книгата за войната, взема библията си под мишница
и тръгва приведен към сградата на психиатрията, а д-р Конов го
гледа тъжно.

100. ИНТ. ДОМ НА КАТЯ – ДЕН

КИРИЛОВ РАЗБИРА, ЧЕ КАТЯ ДОНАСЯ ЗА НЕГО

Катюша е в хола с Кирилов. Двамата наблюдават малко момче на
2-3 години, което седи на перваза, неадекватно, втрещено в
една точка. Двамата се споглеждат притеснени.

КИРИЛОВ

Това дете не е наред. Въобще нищо не е
наред, откакто го взе.

КАТЯ

Внушаваш си.

КИРИЛОВ

Не си внушавам. Дебнат ме, слухтят...
Усещам сянка над мен.

КАТЯ

Изнервен си. От преумора е.

КИРИЛОВ

Едва ли.

Катя отива при детето, избърсва го, после го взима на ръце.

КИРИЛОВ

И твоята не е лесна! Да го гледаш как се мъчи.

КАТЯ

Затова ли остана с мен? От съжаление?

КИРИЛОВ

Не, заради беса под полата ти.

Кирилов започва да я прегръща. Катя се дърпа.

КИРИЛОВ (прод.)

А ти защо остана с мен? Не се разведох.
Как ми прости?

КАТЯ

Не съм ти простила, мосю Сирил.

Кирилов я гледа така, все едно я вижда за пръв път.

КИРИЛОВ

Никога не си ме наричала така. Така ми
казва само... френският посланик.

Катя мълчи и избягва погледа му. Той отива при нея и я обръща
към себе си.

КИРИЛОВ

Ето защо не ме заряза... Да донасяш за
мен!

КАТЯ

Наистина не си добре!

Гледат се изпитателно.

КИРИЛОВ (озлобен)

А ти да не би да си по-добре с тоя
малоумник?!

Катя се дръпва рязко от него и гушва детето.

КИРИЛОВ (прод.)

Връща ти се (кимва пак към момчето).
Мястото му е при твоя Боби!

Кирилов се усмихва ехидно.

КАТЯ

Друг път ще говорим.

КИРИЛОВ

Съжалявам, няма да има друг път...

Кирилов си излиза. Катя остава тъжна.

101. ЕКСТ. УЛИЧКА ГАРАТА В ЛОМ – ДЕН

БОБИ СПИРА ПРЕД БРЪСНАРНИЦА

Боби кара своето колело с форкет на крачола и голяма кожена чанта през рамо. От нея се показват вестници. Боби спира пред бръснарница, подпира колелото си и влиза вътре.

CUT TO:

102. ИНТ. БРЪСНАРНИЦА – ДЕН

БОБИ НАУЧАВА ЗА УБИЙСТВОТО НА КЕНЕДИ

В бръснарницата са неколцина мъже. Двама играят табла, но са спрели, трети чете вестник. Бръснарят бръсне Цеков, вуйчото на Катя. Всички слушат радио със затаен дъх. Боби оставя вестниците на масата, но никой не му обръща внимание. По едно време бръснарят се изумява.

БРЪСНАР

Ей, президента да си убият! Ама и американци!

ЦЕКОВ

Капиталисти, кво искаш. Парата ебава мамата на всичко!

КЛИЕНТ

Бе гръмнаха го като куче!

Боби се намесва невинно.

БОБИ

Кой президент?

БРЪСНАР

Американския, кой! Джон Кенеди!
Разнасяш вестници, а не знаеш.

БОБИ

Аз не ги чета! Забранено ми е...

Боби застива за миг, сякаш гледа във времето назад.

FLASH BACK: кадри от последната им среща с Кенеди, когато Боби му казва, че ще избухне война.

БОБИ

Помня го, беше слабичък, но не му
казах какво го чака. Другият
американец приличаше на Кларк Гейбъл...

Боби тръгва към вратата да излиза.

БРЪСНАР

Помниш ми ти дедовия! Кенеди баба си
ли ще дири тука!

Всички се разсмяват, но Боби поклаща глава на недоверието им и излиза.

103. ЕКСТ. ЖП ГАРА/МАГАЗИЯ/ПЕРОН –ДЕН

БОБИ ВИЖДА КАТЯ И ПЕТЬО

Боби подпира колелото си пред входа на магазина на гарата. От вътре излиза мъж, който му носи две кутии с лентите на нов филм. Мъжът подава на Боби и афиш за филма.

МЪЖ

Ей, Боби, виж афиша! Ще ти хареса.

Боби го разтваря. Чете се: *Повест за истинския човек*. Вижда се изображение на летец.

МЪЖ

Тия наистина летят. Не са като тебе...

Боби поглежда, но бързо отклонява очи, тъй като вижда жена, която крачи по перона от влака и води със себе си дете. Това са Катя и синът ѝ Петьо. Катя се провиква към Боби.

КАТЯ

Боби!

Боби не ѝ обръща внимание, но се вглежда в детето, което също го наблюдава с интерес. Двамата се гледат дълго, накрая Боби взима бидоните и афиша, закрепва ги на колелото и подкарва към града.

104. ИНТ. КАБИНЕТ НА Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ – ДЕН

КАТЯ РАЗГОВАРЯ С Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ ЗА ПЕТЬО

Д-р Конов-младши говори с Катя за детето Петьо, което стои до тях. Не ги слуша, а бавно оглежда кабинета.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Петьо няма аутизъм, само е прекалено емоционален. Рано или късно ще проговори.

КАТЯ

Заради това се върнах... Познавах баща ви...

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Още е жив, но вече нищо не помни.

Двамата не се усещат как детето се е изнизало навън. Катя разбира изведнъж.

КАТЯ

Петьо, къде си?!

Паникьосва се и хуква да го търси. Д-р Конов остава сам.

CUT TO:

105. ЕКСТ. ДВОР НА ПСИХИАТРИЯТА – ДЕН

ПЕТЬО СИ ИГРАЕ С БОБИ И ПРОГОВАРЯ

Катя намира сина си на двора. Той е усмихнат, щастлив, до него е Боби и двамата са „самолети“.

БОБИ

Фиииу-бум! Фиииу-бум! Фиииу-бум!

Петьо го следва с разперени ръце-крила. Двамата кръжат щастливо, но само Боби говори. Катя гледа с невярващи очи. До нея се приближава доктор Конов-младши, който явно се наслаждава на играта на двамата. При поредната обиколка на двора детето проговаря.

ПЕТЬО

Фиииу-бум! Фиииу-бум! Фиииу-бум!

Боби и детето засилват летежа си. Петьо не спира да вика, а Катя го гледа щастлива с насълзени очи. Изведнъж детето се обръща към нея.

ПЕТЬО

Виж, мамо, летим!

Катя се разплаква от радост.

106. ЕКСТ. ПСИХИАТРИЯ/СТАЯ С ПИАНО – ДЕН

БОБИ НАУЧАВА, ЧЕ Е ПАДНАЛА БЕРЛИНСКАТА СТЕНА

Боби е над любимата си библия. Влиза д-р Конов-младши.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Боби! Снощи падна Берлинската стена...

Боби става и бавно отива до пианото, което прашасало стои там. Отваря го и започва да свири познатата соната от Шуберт. Изведнъж се сепва и спира.

БОБИ

Ще съборят психиатрията...

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

(целува го от щастие)

Няма, напротив, ще стане по-хубава.

БОБИ

И камък няма да остане... Било е затвор, сега - лудница. Затвор и лудница хубави биват ли?!

Д-р Конов не му обръща внимание и го целува по голото теме.

Надпис: ГОДИНИ ПО-КЪСНО

107. ЕКСТ. ПЛОЩАД – ДЕН

БОБИ СЕ СРЕЩА С ДЖОУЗЕФ ПРИ ОТКРИВАНЕТО НА ПАМЕТНИК

Боби е в унес. Пред него виждаме множество хора, които гледат към завит с платно паметник. Суетят се официални лица и група морски пехотинци от флота на САЩ. Виждаме мъж в стара военна униформа, окичен с медали и отличия. В него разпознаваме Джоузеф. Той е остарял, но е все така чаровен и елегантен. До него е д-р Конов-младши. След малко двамата тръгват към Боби.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Боби, помниш ли този човек? 1939-а?
Той не те е забравил...

Боби обръща очи към Джоузеф. Двамата се гледат дълго.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ (прод.)

Това е г-н Джоузеф Келър, американец...
Дошъл е заради паметника. Казах ти, че
всичко ще стане по-хубаво!

Боби не реагира, не гледа към Джо, а към трибуната. Д-р Конов младши вижда, че Боби е втренчен в оратора, 30-годишен мъж.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Това е Петьо.

БОБИ

(запленен гледа порасналия Петьо)

Той говори.

Джоузеф идва до него и слага ръка на рамото му.

ДЖОУЗЕФ

Можехме да спасим много хора с твоето
лекарство, но...

Джоузеф се доближава до Боби, който го поглежда благо и се
усмихва.

БОБИ

Фиииу-бум!

Посочва му с пръст небето. Д-р Конов се обръща към Джоузеф с
жест за безпомощност и казва на английски.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Вече много рядко е комуникативен, г-н
Келър. Съжалявам!

В този миг гръмва музика – марш. Появява се Катя. Тя върви към
пааметника.

Д-Р КОНОВ МЛАДШИ

Боби, виждаш ли Катя?

Катя и Джоузеф застават от двете страни на пааметника. Гледат
се дълго, преди да дръпнат въженцето на платното.

Д-Р КОНОВ-МЛАДШИ

Да вървим, Боби!

Боби не реагира, но изведнъж се отскубва и отива пред Катя и
Джоузеф. Докато хората се осъзнаят какво се случва, той вади
от джоба си старата библия и я пъха в ръцете на жената, без
дори да погледне Джоузеф.

БОБИ

(към Катя)

Като пораснем, пак ще се видим!

Двама мъже от охраната го забират.

Д-Р КОНОВ МЛАДШИ

Оставете го. Аз ще се погрижа.

Повежда го към колелото. Катя стои с библията и не знае каква да прави.

108. ИНТ. ЦЪРКВА – ДЕН

БОБИ ГОВОРИ С ГОСПОД

Боби е коленичил до една от колоните с лице към олтаря. В тишината се чува шепотът му.

БОБИ

Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно. Блажени плачещите, защото те ще се утешат. Блажени кротките...

След малко Боби става, отива пред олтаря и коленичи. Вдига глава нагоре.

БОБИ (прод.)

Господи, цял живот останах девствен, не крадох, не пих, не поругах и не обидих, пари не знам какво са... Ще те видя ли, Господи?

Боби свежда глава и дълго мълчи, сякаш очаква някакъв знак. Накрая се надига и тръгва да събира изгорелите свещи, като не спира да повтаря:

БОБИ (прод.)

Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно. Блажени плачещите, защото те ще се утешат. Блажени кротките...

Докато събира в шепи свещите, силна светлина го облива и той се скрива в нея.

109. ЕКСТ. НА БРЕГА НА ДУНАВА/БРЯСТ – ДЕН

БОБИ ИЗЧЕЗВА ВЪВ ВОДИТЕ НА ДУНАВА

Светлината намалява и сега виждаме, че тя е отражението на залязващото слънце във водите на Дунава. Боби стои на брега и дълго гледа в течащата река. Колелото му лежи на сушата. Боби

нагазва в реката и тръгва бавно. Водата обгръща тялото му. Изведнъж хиляди пеперуди като птици се разлетяват от повърхността, вдигат се нагоре и изчезват. Постепенно-постепенно Боби се изгубва от погледа ни. Реката го поглъща.

Край